

ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ

Μηνιαία εφημερίδα ενάντια στην παθητικοποίηση

Έτος 1ο - Αρ. φύλλου 1 - Νοέμβριος 1998 - Τιμή φύλλου δρχ. 0 - ECU 0

Σ' αυτό το τεύχος:

- Εκδοτικό σημείωμα
- Καταλήψεις στέγης στα Ιωάννινα;
- Οι συμμορίες στις γειτονιές των παλιών Ιωαννίνων
- Η ιστορία των Εβραίων των Ιωαννίνων
- ΔΝΤ και οικονομικός ιμπεριαλισμός
- Διεθνές εμπόριο και διεθνοποίηση του κεφαλαίου
- Για το κίνημα της βιολογικής γεωργίας

Εκδοτικό σημείωμα

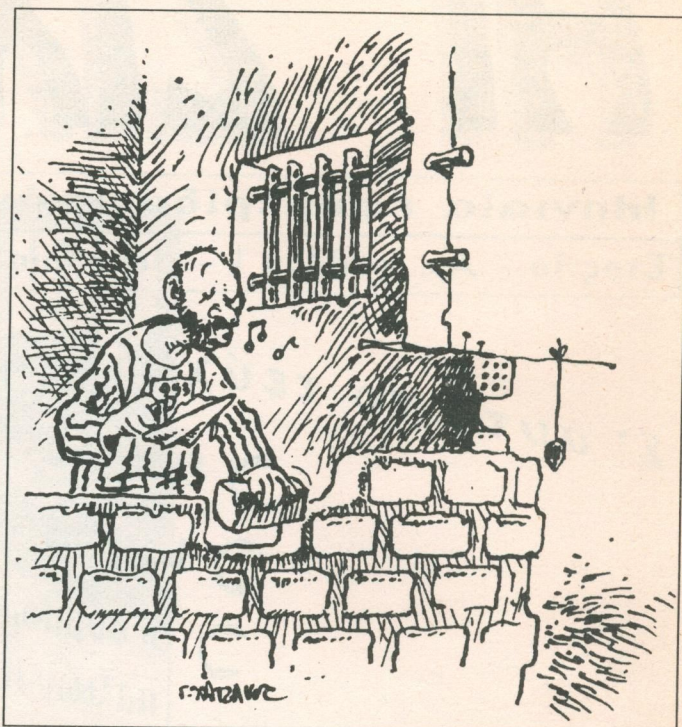
Το «Αϊ Σιχτίρ» είναι το ώριμο τέκνο της οργής μας. Φτιάχτηκε απο άτομα που κάποια στιγμή στη ζωή τους, πίστεψαν σε πολλά πράγματα και... απογοητεύτηκαν. Πιστέψανε ότι μπορούν να αλλάξουν από μόνοι τους τον κόσμο, πιστέψανε σε ανδρώπους και νομοτέλειες, εμπιστεύτηκαν τους γύρω τους, νόμισαν ότι ο έρωτας είναι παντοτινός, η βία είναι δύναμη, η αγάπη είναι δύναμη, η παρανομία είναι η λύση, ο θεός είναι παντού, ότι η ζωή είναι παιχνίδι και ο θάνατος νεκρός.....

Βρέθηκαν μόνοι, κυνηγημένοι, ηττημένοι, και βρέθηκαν κάποιοι να τους πείσουν ότι αυτό είναι ωριμότητα. Και τότε ήταν, που χωρίς να το καταλάβουν πώς, φώναξαν:

— Αϊ Σιχτίρ!!

Και βρέθηκαν κι άλλοι που δεν άντεχαν άλλο τη ζωή που έγινε επιβίωση, την παιδικότητα που έγινε εφιάλτης, και ήταν απογοητευμένοι αλλά και οργισμένοι, όχι γιατί πίστεψαν σε κάτι, αλλά γιατί οι από "πάνω" έσπενδαν μια ζωή—όχι απο λάθος τους όμως, αλλά λίαν συνειδητώς— να τους καπηλεύουν.

Όχι, δεν ισχυριζόμαστε πως έχουμε την μαγική συνταγή, ούτε ότι είμαστε η πρωτοπορεία που θα βγάλει το φίδι από την τρύπα. Δε ζητάμε να σας υποκαταστήσουμε. Αυτό που ζητούμε είναι η ενεργός συμμετοχή σας ενάντια σε οτιδήποτε ασχημαίνει την καθημερινότητά σας. Είναι πεποιθησή μας, πως αυτό που λείπει στις απονεκρωμένες κοινωνίες του σήμερα είναι η συλλογικότητα της αντίδρασης.

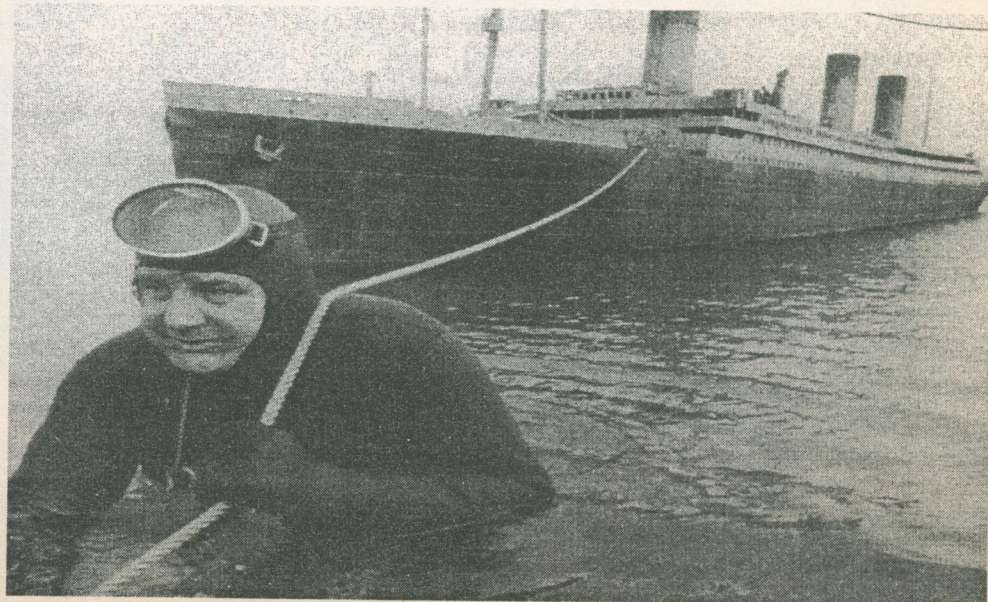
Χωρίς πολλές κουβέντες και "κεφάλαια", αλλά με όρεξη για δουλειά αποφάσισαμε να μιλήσουμε, και όχι μόνο να λέμε Αϊ Σιχτίρ στους εαυτούς μας και στους άλλους.

Με ξεκαθαρισμένο από την αρχή, ότι δεν γουστάρουμε τα λεφτά σας, δεν γουστάρουμε καριέρα, δεν γουστάρουμε διαφήμισεις, δεν γουστάρουμε τους σίγουρους για την καθαρότητα των ιδεών και των πράξεών τους, δεν γουστάρουμε την απάθεια και το ψέμα, και ότι αν τα παραπάνω δεν σας αγγίζουν τότε χαρείτε τη μιζέρια σας και.....

ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ!!!!!!

Τεύχη της εφημερίδας μπορείτε να βρείτε στα κεντρικά βιβλιοπωλεία της πόλης μας κάθε 15 του μηνός, στο βιβλιοπωλείο του ελεύθερου τύπου στην Αθήνα (Βαλτετσίου 53 Εξάρχεια) καθώς και σε στέκια και καταλήψεις, σε όλη την Ελλάδα.

Εάν νομίζεις λοιπόν ότι η αποστάση είναι πολύ μικρή για να την διανύσουμε, και ο δρόμος της αντιπαλότητας μακρύς, μπορείς για επικοινωνία, συνεργασία και συμμετοχή—γιατί το ΑΙ ΣΙΧΤΙΡ δεν είναι ιδιοκτησία μας, αλλά υπόθεση όσων ενδιαφέρονται— να μας βρείτε στην **Τ.Θ. 1244 ΤΚ 45110 ΙΩΑΝΝΙΝΑ.**

Τελευταία, στην πληθώρα ανυπαρξίας ειδήσεων απο τα Μ.Μ.Ε. ήρθε να προστεθεί και το τελευταίο, αποκλειστικό νέο. Φοβερές και τρομερές συμμορίες, 16χρονων αγοριών, λυμαίνονται τις πόλεις. "Άγρια αγόρια", απόγονοι του Νταβέλη, υπό την επήρεια χασίς, τρομοκρατούν και ληστεύουν συνομιληκούς τους. Οι κοινωνιολόγοι- ψυχολόγοι, έσπευσαν να αναλύσουν το φαινόμενο, με τη γνωστή φρασεολογία περί "μη ύπαρξης ιδανικών, διαλυμένες οικογένειες, ανεργία και βία στους νέους ή χρήσης ναρκωτικών". Τώρα ειδικά, που η μόδα των RAVE, που άρχισε να περνάει, πρέπει κάτι να βρεθεί, για να δικαιολογήσουν το ρόλο τους στην κοινωνία. Επειδή βαριέμαι, να κάνω και εγώ[:], μια ανάλυση του φαινομένου θα περιοριστώ μόνο, στην ιστορική σκοπιά του.

ΟΙ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Οι αντίπαλες συμμορίες, με βάση την περιοχή που μεγάλωσε ο καθένας, είναι ένα φαινόμενο, πάρα πολύ παλιό. Ακόμη και πριν από δέκα χρόνια, όταν εγώ ανδρωνόμουν στα Γιάννινα, θυμάμαι ακόμη με τι φανατισμό πολεμούσαμε με πέτρες, ξύλα, φυσokaλαμα ή ποδόσφαιρο τις άλλες γειτονιές. Το συνθήμα ήταν πάντα: "οχι αιχμαλώτους", επηρεασμένοι και από την ταινία "ράμπο" της εποχής. Σε κάθε γειτονιά, υπήρχαν οι αρχηγοί, οι ήρωες, οι προδότες, οι ρουφιάνοι και βέβαια οι αιχμάλωτοι, που αφού τους δέρναμε, τους κλέβαμε και τους κατουρούσαμε, τους αφήναμε να γυρίσουν πίσω ντροπιασμένοι. Αυτό ίσως που δεν ξέρετε, είναι ότι στα Γιάννινα της παλιάς εποχής αυτό το φαινόμενο ήταν.... μαζικό.

Ως το 1913, με την απελευθέρωση, ο κάθε φτωχο-μαχαλάς, ήταν χωρισμένος, με "εθνικά" κριτήρια. Και ο πετροπόλεμος ανάμεσα τους εξελισσόταν σε κανονικό πόλεμο. Επί τουρκοκρατίας, υπήρχαν οι χριστιανικοί μαχαλάδες, οι τούρκικοι και οι εβραϊκοί. Ανάμεσα σ' αυτούς τους μαχαλάδες υπήρχαν συνήθως νεκροταφεία (18 τούρκικα νεκροταφεία το 1890) ή αλάνες που ήταν το πεδίο διεξαγωγής των μαχών. Κάθε μέρα, όταν τα "Ελληνόπουλα" τελείωναν το σχολείο, «μεχτέτ» για τα "Τουρκόπουλα", εκεί που συναντιώνταν οι δρόμοι γινόταν πετροπόλεμος άνευ προηγουμένου. Τα μέρη ήταν σημειωμένα από πριν και υπήρχαν και από τα δύο μέρη βιγλάτορες (τσιλιαδόροι) για να ειδοποιούν για τούς κοινά μισητούς πολιτσίμάνους (μπάτσους). Αν κάποιος πιανόταν από τους πολιτσίμάνους τον έπαιρναν "τζιγκί ραβράν" (σιδηροδέσμιο) στα κρατητήρια και αφού έτρωγε πολύ ξύλο, στέλνονταν πίσω στον συνήθως αγανακτισμένο πατέρα του, για να τον αποτελειώσει. Βέβαια τις μέρες της ανακωχής κανείς πιτσιρικάς του αντίπαλου στρατόπεδου δεν τολμούσε να περάσει από άλλες συνοικίες γιατί "φίδ'κουλοβό τ'ν έφαγε". Οι πιο ιστορικές μάχες ήταν ανάμεσα στους δυο χριστιανικούς μαχαλάδες [καρβατιανοί-σαβατιανοί] που μερικές φορές συμμαχούσαν ενάντια στους Λουτσινούς [τουρκομαχαλάς στην περιοχή Λούτσα]. Κάθε χρόνο δινόταν και ο επίσημος "αγώνας" στο "Τζιέμ", ένα από τα εβραϊκά νεκροταφεία που υπάρχει κι ακόμη. Εκεί έπαιρναν μέρος και οι μεγαλύτεροι, ενώ οι πολιτσίμάνοι δεν τολμούσαν να επέμβουν. Νικητές ήταν συνήθως αυτοί που είχαν με το μέρος τους τους "Νταήδες" ή "Μπάντιδοι". Αυτοί ήταν η τάξη των "ασίκηδων", δεν είχαν εθνικά κριτήρια, ήταν συνήθως παράνομοι και τους αναγνώριζες: "μι του παλτού τ'ς κρεμασμένου στού ζερβιό τουν πλάτ', στραβά του φέσ' κι μι του μ'στάκ' τσιγκέλ' κι μαχαίρ' στού ζουνάρ". Όποιος είχε τους νταήδες μαζί του, ήταν και σίγουρα νικητής. Αυτός ο πόλεμος συμμοριών, δεν ήταν απλά ανεκτός, απο τους μεγάλους, αλλά απαραίτητο στάδιο για την ενηλικίωση των αγοριών. Όπως έλεγαν: "Απ' τ'ν άλλ' μιργιά κι οι δάσκαλ', μάθιναν τα μικρά πιδιγιά, για τ'ς Τούρκ'ς η έχτρα νάν' μιγάλ'. Κι σαν λιουντάρ' να 'χουν καρδιά, γιατί αλλοιώς θα ν'ναι ζόρ' η λιφτιργιά απ' τα σκλιά. Κι θα πληρώνουμ' όλου φόρ' για να γιουμίζ' αφνών η κλιά". Η σκλαβιά όπως βλέπουμε, εκείνα τα χρόνια, ήταν άμεσα συνδεδεμένη, με τ'ς φόρ'ς.[!] Και επειδή και τότε υπήρχαν τα "σκληρά ναρκωτικά", κορόιδευαν οι μέν τους δε, ότι: "Δέν ήξιραν άλλου ζανάτ [επάγγελμα], παρά να ρ'φαν του ναργκιλέ".

Η μόνη διαφορά του τότε με το τώρα, δεν είναι ούτε οι συμμορίες, ούτε η βία, ούτε τα ναρκωτικά, ούτε οι διαλυμένες οικογένειες [ούτε οι φόροι]. Η μόνη διαφορά, είναι η αποβλάκωση του σήμερα, μπροστά στην τηλεόραση. Σπάστε τ'ς έρμις κι πείτε: Αϊ Σικτίρ!!!

...Και το καλοκαίρι τελικά, τελείωσε. Οι τελευταίοι ρομαντικοί του Σεπτέμβρη, μαζεύονται κι αυτοί στην άνεση του σπιτιού τους. Οι πολυθρόνες ξαναπιάνονται και οι τηλεοράσεις ανοίγουν. Μαζί με το φθινοπωρινό Οκτώβρη, έρχεται και το κρύο των δημοτικών εκλογών. Επιτέλους ήρθε η ώρα (μια φορά ανά τέσσερα χρόνια) να μιλήσεις κι εσύ. Αλλά να που έστω και για μια μέρα δεν σε αφήνουνε!! Νέα φαινόμενα έχουν μπει βαθιά στη ζωή μας. Φαινόμενο Αβραμόπουλου στον πρώτο δήμο της χώρας (;) και ενώ όλοι ασχολούνται μαζί του, κανένας δεν θυμάται ότι στο κέντρο της μητρόπολης μένουνε κυρίως φτωχοί μετανάστες, που είναι καθημερινά υποψήφιοι εργάτες, για τους Έλληνες δημοκρατικούς πολίτες. Αλλά και σε άλλους μεγάλους δήμους επαναστατικά φαινόμενα ξεπηδούν απο παντού. Αντάρτες από δεξιά, αντάρτες από αριστερά, ανεξάρτητοι, αυτόνομοι, ακομμάτιστοι, δημοκρατία και πλουραλισμό να δουν τα μάτια σου. Επέλεξε σωστά και κυρίως το σημαντικότερο, μην ξεχάσεις να ψηφίσεις. Για τα επόμενα τέσσερα χρόνια ξανακοιμήσου...

Αλλά και στην πόλη μας, όλα τα έχει ο μπαχτσές. Απλά διαλέγεις και παίρνεις. Ο πασοκτζής δήμαρχος φεύγει και ο νεοδημοκράτης έρχεται. Και όλα αυτά πολιτισμένα και δημοκρατικά. Ο νομός Ιωαννίνων ανακαλύπτει ξανά (φάτε τους αρβανίτες) την χαμένη του ελληνικότητα. Αφού όλα τα χωριά έχουν μετανομαστεί με ελληνικά ονόματα γιατί όχι και οι δήμοι: Δήμος Δωδώνης, δήμος Μολλοσών, δήμος Σελλών, δήμος Πασσαρώνος και άλλοι, γιατί ρε εμείς έχουμε ιστορία, πολεμήσαμε στην Τροία. Και βέβαια, αν κάποιος κοιτάξει τα ονόματα των νέων δημοτικών και νομαρχιακών συμβουλάτορων, θα ανακαλύψει το κοινό που έχουν ανεξαρτήτου παρατάξεως που προέρχονται. Είναι όλοι Έλληνες ευύποληπτοι και επιτυχημένοι επιχειρηματίες του τόπου μας, μορφωμένοι και οικογενειάρχες. Δηλαδή, αυτοί που αξίζουν την εμπιστοσύνη σου. Δεν θα σας δώσουμε τα ονοματά τους, για του λόγου το αληθές, γιατί βαριόμαστε να ασχοληθούμε κι άλλο μαζί τους (άντε και "καλή" τύχη μάγκες).

Ο μεγάλος νικητής όμως των δημοτικών εκλογών, είναι η τοπική αυτοδιοίκηση, η δημοκρατία και βέβαια, εσύ ο πωλητής, έ!! ο πολίτης. Οι κρατικοί μηχανισμοί ανησυχούσανε από την αδιαφορία του κόσμου για τα κοινά, δηλαδή από τις εκλογές. Ρέ!! λες να αρχίσανε να καταλαβαίνουνε, ότι τους δουλεύουμε με τις εκλογές (σκεφτότανε οι καθεστωτικοί) και να αρχίσουνε να διεκδικούνε χωρίς εκπροσώπηση, αυτά που θέλουνε. Την έχουμε άσχημα, τι νά κάνουμε; Ας τους κοροϊδέψουμε ότι τουλάχιστον παίρνουν το μέλλον της περιοχής τους στα χέρια τους. Και ξύπνησε στον Έλληνα το ενδιαφέρον για τα κοινά. Φίλοι/ες, θείοι/ες, γειτόνοι/ες, έγιναν ειδικά στην επαρχία, πολίτες που θέλουν την ψήφο μας.

Η διαδικασία των εκλογών τελείωσε, και ενώ γυρνούσαμε το βράδυ της Κυριακής σπίτι, το βρήκαμε κλεμένο. Αρχίσαμε να βρίζουμε θεούς και δαίμονες. Και αφού πέρασε το αρχικό σοκ, αναρωτιόμαστε γιατί ο Αλβανός (γιατί Αλβανοί ήταν σίγουρα) που περνάει εύκολα τα ένδοξα συννορά μας, δουλεύει την τιμημένη γη μας, κλέβει τη δουλειά των παιδιών μας και πληρώνεται και από πάνω με το πλουσιοπάραχο τριχίλιaro για το 10ωρο δε μας σέβεται κιόλας. Μήπως του κάναμε κάτι και νευρίασε; Και αφού στο κάτω κάτω της γραφής δεν υπάρχει κράτος για να μας προστατέψει εμάς και τις περιουσίες μας, ας παραδειγματιστούμε απο τον 17χρονο Έλληνα που σε χωριό της Κορινθίας εκτέλεσε τους δύο Αλβανούς που λήστεψαν το σπιτικό του. Οι δε συγχωριανοί του που με γλαφυρότητα περιέγραψαν στις κάμερες πώς ο 17χρονος σημάδεψε στον αέρα, αλλά η αναθεματισμένη γκέλαρε σ' ένα σύννεφο και τους βρήκε κατακέφαλα, του επιφύλαξαν τιμές ήρωα όταν αφέθηκε ελεύθερος απο τον εισαγγελέα να συνεχίσει το τιμημένο του έργο.

(Ερώτηση προς αλλήλους: εάν οι νεκροί ήταν Έλληνες θα γινόταν το ίδιο);

Στη Θεσσαλονίκη λίγες μέρες πριν ένας 17χρονος που είχε την ατυχία να μοιάζει στον Ρουμάνο (;) που καταγγέλθηκε για κλοπή ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΟΥ εκτελείται μέρα μεσημέρι στο κέντρο της πόλης από ευσυνειδητο ασφαλίτη. Φυσικά επείδη επρόκειτο για εκφυλισμό (πάντα πάνω σε κάτι μετανάστες χαλάνε τα άτομα) οι συναδελφοί του για να σώσουν την τιμή του (;) από τις αδηφάγες κάμερες -όπως γίνεται πάντα- τον φυγαδεύουν από την πίσω πόρτα κάνοντας χρήση σωσίας. Την ίδια δε περίοδο στην ίδια πόλη, παρακολουθείτε διακριτικά Ευρωπαϊκό συνέδριο ακροδεξιών με οργανωτή την Χρυσή Αυγή (μήπως με επίτιμο ομιλητή τον Περίανδρο); Ο δε Αλβανός εργαζόμενος του εστιατορίου (πώς και τη γλύτωσε ο άτιμος;) περιγράφει με λεπτομέρειες τα παρεπόμενα στα κανάλια.

Και εάν τα προαναφερθέντα δεν σας λένε και τίποτα υπάρχει και συνέχεια.

Μπορεί μεν να αδυνατούν να μας φυλάξουν επαρκώς, αλλά τουλάχιστον φροντίζουν για μας αλλιώς. Επειδή ως λαός είμαστε και Λατίνοι εραστής μεριμνούν ώστε οι γυναίκες των κατά τ' άλλα βρωμιάρηδων μεταναστών να βρίσκουν μία "έντιμη" απασχόληση.

Μαστροπείας συνέχεια λοιπόν, και τα καρφώματα μεταξύ των δίνουν και παίρνουν.

Ειδικά μετά το φιάσκο-δολοφονία της Νιόβης θέλοντας να αποκαταστήσουν την χαμένη τους αξιοπρέπεια (και τότε είχαν) άρχισαν την πολυδιαφημισμένη κάθαρση.

Πρόσωπα έρχονται και πρόσωπα φεύγουν μετά βαιών και κλάδων, αλλά η ουσία θα παραμείνει η ίδια. Η διαφθορά θα συνεχισθεί για τον απλό λόγο ότι δεν είναι τα πρόσωπα που γεννούν τη διαφθορά, αλλά οι δομές του ίδιου του συστήματος στην καρδιά του οποίου εδράζει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Όπως ο κάθε βιομήχανος σπεύδει να εκμεταλλευθεί την παρανομία των μεταναστών απασχολώντας τους με μεροκάματα πείνας, έτσι και ο κάθε αστυνομικός σπεύδει να εκμεταλλευθεί τη θέση κλειδί που κατέχει προκειμένου να πιλοτίζει από λίαν κερδοφόρες δραστηριότητες όπως είναι αυτή της μαστροπείας.

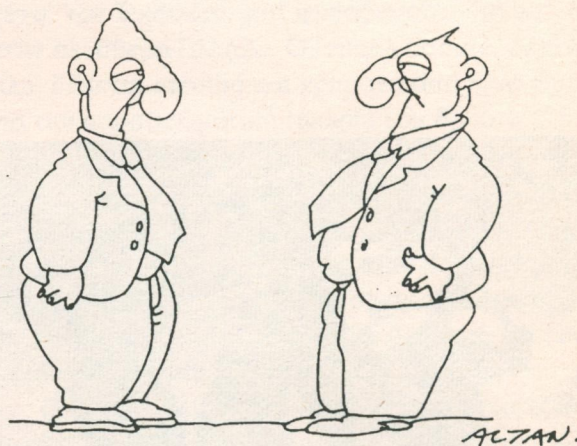
Και επειδή βέβαια μιλάμε πάντα για παστρικές δουλειές ένα ντουζάκι στα κρατητήρια κρίνεται απαραίτητο για τις αλλοδαπές καθώς και το οφθαλμόλουτρο και όχι μόνο για τους φύλακες.

Στην Καβάλα 14χρονος αυτοκτονεί στο κελί του μην αντέχοντας τις τύψεις του για το βαρύ αδίκημα της επαιτείας. Την ίδια περίοδο νεαρή Ρουμάνη απαγχονίστηκε στο δωμάτιό που την είχαν κλεισμένη.

Ο διωκόμενος πρώην διευθυντής ασφάλειας Αττικής Βασιλόπουλος, σε δηλώσεις του στον τηλεοπτικό σταθμό του Μέγκα τσάνελ έθεσε τα πράγματα στη σωστή τους

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ
ΑΠΛΑΖΕΙ ΜΕ ΙΝΙΓΓΙΩΔΕΙΣ
ΡΥΘΜΟΥΣ.

ΝΑΙ, ΡΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ.
ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΠΑΣ
ΝΑ ΚΑΤΟΥΡΗΣΟ, ΦΟΒΑΜΙ
ΟΤΑΝ ΒΓΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΙ
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΠΙΑ ΤΟ ΙΔΙΟ.

βάση: «Κατάφερα στα δύο χρόνια της θητείας μου να μην υπάρξουν επεισόδια στο Πολυτεχνείο (1996-97) και να μην υπάρξουν βίαιες απεργιακές κινητοποιήσεις στο κέντρο της Αθήνας».

Ο αρχιτρομοκράτης επιδεικνύει το έργο του: ο εσωτερικός εχθρός έχει κατασταλθεί.

Όσον αφορά τον αναρχικό ολικό αρνητή στράτευσης Νίκο Μαζιώτη καταδικάζεται σε 8μηνη φυλάκιση από το στρατοδικείο. Ακολουθεί και η δίκη του για τρομοκρατικές ενέργειες προκειμένου να συνετιστούν όλοι όσοι έχουν το θάρρος της αντίστασης.

Ο κομμουνισμός ως φάντασμα επιμένει να πλανιέται πάνω από την Ευρώπη.

Νίκη των σοσιαλδημοκρατών στη Γερμανία (εργάτες πανηγυρίστε) και σχηματισμός κυβέρνησης με συνεργασία των πρώην κόκκινων νυν πράσινων και ό,τι άλλο χρώμα ήθελε προκύψει.

Ταξικής συνειδήσεως τυφώνας σάρωσε τις φτωχογειτονιές της Νικαράγουας, Ονδούρας και νοτίου Μεξικού. "Ανθρωπιστική" βοήθεια έσπευσε να προσφέρει ο Αμερικανικός στρατός στους πληγέντες, θέλοντας να σώσει αυτούς που επί τόσα χρόνια έσφαζε.

Για τους εξεγερμένους του Μεξικάνικου νότου, τη δουλειά του τυφώνα την έχει αναλάβει το κράτος και όχι μόνο.

Η ένταση στον κόλπο (και όχι μόνο αυτόν της Μόνικας) συνεχίζεται με απειλές βομβαρδισμών στο Ιράκ (υπάρχουν και οι πρόσφατες εμπειρίες του Σουδάν και του Αφγανιστάν). Στη δε κοντινή περιοχή της Μέσης Ανατολής, μία νέα (από τις άπειρες) ειρηνευτικές συμφωνίες μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων, κινεί νέο κύμα βομβιστικών ενεργειών.

Για ακόμα μία φορά οι απανταχού ηγέτες φροντίζουν για την ειρήνη.....των συμφερόντων τους.

ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μία δημοκρατία, για να εξασφαλίσει την κοινωνική συναίνεση, πρέπει να στηριχθεί σε κάποιες “αλήθειες” που θεωρούνται δεδομένες. Αυτά τα “κατα συνθήκη ψεύδη” στηρίζονται στη λήθη της ιστορίας απο το κόσμο, και τη συνεχή προπαγάνδα της θεσμοθετημένης ή μη εξουσίας. Μια “αλήθεια” είναι ότι οι “Έλληνες” είναι φιλόξενος λαός και ποτέ δεν έκαναν διακρίσεις. Δεν θα ασχοληθούμε με τους μετανάστες στην Ελλάδα του σήμερα, αφού είναι πάρα πολλοί, οι άντρες είναι όλοι εγκληματίες και οι γυναίκες όλες πουτάνες, είναι βρώμικοι και φέρνουν ναρκωτικά στα ένδοξα νειάτα μας κ.ά. Εκτός αυτού ο καθένας (νομίζω) μπορεί να κρίνει απο την καθημερινότητά του, κατά πόσο κάνει ή πέφτει θύμα διακρίσεων.

Θα αναφερθούμε στους Εβραίους, γιατί όταν οι Έλληνες έχουν να λένε για την παραδοσιακή τους φιλοξενία, αναφέρονται συνήθως στους Εβραίους (ή στους ματωμένους τουρίστες) που είναι μέν “έμποροι και φιλάργυροι ή παρουσιάζουν σαν δικό τους τον πολιτισμό μας, αλλά εμείς τους συμπεριφερθήκαμε πάντα άψογα”. Σήμερα, ελάχιστοι Εβραίοι, έχουν απομείνει στο γεωγραφικό τόπο, που λέγεται Ελλάδα. Ειδικά στα Γιάννινα, που κάποτε...

Η πρώτη αναφορά, για εβραϊκή κοινότητα, στο χώρο της Ηπείρου, είναι απο τον Απόστολο Παύλο, το 63 μ.Χ. στην αρχαία Νικόπολη. Η εβραϊκή κοινότητα των Ιωαννίνων, εμφανίζεται τα τέλη του 9ου αιώνα μ.Χ. και δημιουργεί, μέσα στο χώρο του κάστρου την πρώτη συναγωγή. Η πρώτη οργανωμένη συνοικία, έξω απο το χώρο του κάστρου, εικάζεται ότι ήταν εβραϊκή. Σιγά-σιγά, έπειτα απο την διακήρυξη, το 1204 μ.Χ. του δεσποτάτου της Ηπείρου, από τον Δεσπότη Μιχαήλ Α', μαζί με την ανάπτυξη των Ιωαννίνων, έχουμε μια παράλληλη ανάπτυξη της εβραϊκής συνοικίας της περιοχής. Τα τέλη του 15ου αιώνα, με το διωγμό των Εβραίων απο την Ισπανία, η ισραηλίτικη κοινότητα των Ιωαννίνων γνωρίζει νέα ανάπτυξη, συμβάλλοντας στην εμπορική άνθηση της περιοχής. Η εβραϊκή συναγωγή των Ιωαννίνων γίνεται μία από τις μεγαλύτερες της Ευρώπης. Μία ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια, είναι ότι οι ιδρυτές της συναγωγής της Νέας Υόρκης, ήταν Γιαννιώτες - Εβραίοι μετανάστες. Οι έλληνες Εβραίοι λέγονται ΡΩΜΑΝΙΩΤΕΣ (εκ του Ρωμιοί) ενώ οι Ισπανοι-Εβραίοι (Σεφαραδείμ). Την εποχή του Αλή πασά, η εβραϊκή κοινότητα της πόλης, όπως και η ίδια η πόλη, βρίσκεται στο “χρυσό αιώνα της”. Υπάρχουν στα Γιάννινα δύο

συναγωγές, η "kahal kadosh yashan - παλιά συναγωγή" που βρίσκεται μέσα στο κάστρο, και η "kahal kadosh hadash - νέα συναγωγή" που βρίσκεται στην εβραϊκή συνοικία, έξω από το κάστρο. Οι Εβραίοι που παραδοσιακά ασκούν το επάγγελμα του εμπόρου, αποτελούν μόνιμο στόχο των επαναστάσεων της εποχής, που ενώ σήμερα διδάσκονται ως εθνικές, είχαν έντονο ταξικό χαρακτήρα. Ένα παράδειγμα είναι η επανάσταση του Διονύσιου του Σκυλόσοφου το 1611, που υποσχόμαστε να αναπτύξουμε καλύτερα σε επόμενο φύλλο μας. Την πρώτη επίσημη αντιεβραϊκή αναφορά βρίσκουμε στα λόγια του "Αγίου" Κοσμά του Αιτωλού, που απο κοινωνικός επαναστάτης παρουσιάζεται στην επίσημη ιστορία ως "φλογερός πατριώτης και χριστιανός". Ο Κοσμάς ο Αιτωλός, γεννήθηκε το 1714, και οργώνοντας όλη την Ελλάδα, καταφέρεται ενάντια στους πλούσιους Τούρκους, Εβραίους, Έλληνες, και Λατίνους. Βέβαια με τους Λατίνους κάποια στιγμή συμμαχεί, μέχρι να καταλάβει τα ψευδή τους. Ειδικά οι Εβραίοι του έχουν καθίσει στο στομάχι. Ακολουθεί ένας από τους διασωθέντες λόγους του:

"Πώς το βαστά η καρδιά σας, να αγοράζετε από τους Εβραίουςπραμάτειες; Και τα άσπρα (χρήματα) κατόπιν να τα εξοδεύουν διά να εύρουν κανένα χριστιανόπουλον να το σφάξουν, να πάρουν το αίμα του και με εκείνο να κοινωνούν; Ο διάβολος θέλει να πίνωμεν το αίμα των παιδιών και όχι ο θεός." Αυτή η άποψη, περί του τι πίνουν οι Εβραίοι, συνέχιζε να υπάρχει για πολλά χρόνια, όπως θα δούμε και παρακάτω. Και καταλήγει ο Άγιος *"Λοιπόν, χριστιανοί μου, μην αγοράζετε τίποτα απο αυτούς."* Και κάνει τα λόγια του πράξη. Απ' όπου περνάει κλείνει το παζάρι της Κυριακής, που το είχαν μονοπώλιο οι Εβραίοι, και προτρέπει να γίνεται Σάββατο, που οι Εβραίοι, λόγω θρησκείας, δεν πρέπει να κάνουν τίποτα. Όταν σκοτώνεται απο τους Τούρκους ο Κοσμάς ο Αιτωλός, παντού ακούγεται ότι πληρώθηκαν από τους Εβραίους, για να το κάνουν...

Όταν το 1821 έχουμε την δολοφονία του Αλή πασιά, από τα σουλτανικά στρατεύματα, και το "μεγάλο χαλασμό" των Ιωαννίνων, ακούγεται ότι οι Εβραίοι, αγοράζουν όσο-όσο, από τους στρατιώτες του σουλτάνου τις λεηλατημένεςπραμάτειες. Τον Απρίλη του 1851, έχουμε το πρώτο "πογκρόμ" εναντίων τους. Ένας κήρυκας, απο την εκκλησία του Αγίου Νικολάου, ενώ περνάει απο την εβραϊκή συνοικία, δέχεται επίθεση απο ομάδα Εβραίων που τον ξυλοκοπούν και φτύνουν την κολυμβήθρα που κρατούσε. Μετά, οι γύρω, τον δωροδοκούν για να μην μιλήσει με 500 γρόσια. Ενώ αρχίζει συνέλευση του μητροπολίτη με τους χριστιανούς δημογέροντες για να 'δουν πώς θα αντιδράσουν, το γεγονός

μαθαίνεται και πυροδοτεί συμπλοκές στην αγορά των Ιωαννίνων, μεταξύ χριστιανών και Εβραίων, με έναν Εβραίο νεκρό. Το μίσος είναι τόσο μεγάλο, που οι χριστιανοί λιθοβολούν την πομπή της κηδείας, παρόλη την επέμβαση του στρατού. Ο δράστης της δολοφονίας, κάποιος Μπαλωμένος, κρύβεται απο τον Έλληνα πρόξενο, τον Ρωσσότο, και φυγαδεύεται "μέσα" δηλαδή στην ελεύθερη Ελλάδα. Ο Ισμαήλ πασιάς, εγγονός του Αλή, δέχεται πίεςεις και χρήματα από τους Εβραίους, για την παραδειγματική τιμωρία του δράστη.

Το κλίμα βαραίνει πιο πολύ από την φήμη οργανωμένου σχεδίου χριστιανών για δημιουργία ταραχών στις τουρκοκρατούμενες περιοχές, αλλά και από τη φήμη ότι οι Εβραίοι πίνουν το αίμα μικρών χριστιανών. Υπάρχει ακόμη η περιγραφή του πώς γινότανε, έρχιναν τα παιδιά σε μεγάλα βαρέλια με βελόνες και έπαιρναν το αίμα τους, απο τον πάτο.

Ο μητροπολίτης και ο πρόξενος ισχυριζόταν ότι έφταιγαν οι Εβραίοι για προσβολή της θρησκείας τους, ενώ οι Εβραίοι είχαν να θρηνήσουν ένα νεκρό. Τελικά ο Ισμαήλ πασιάς έδωσε δίκιο στους χριστιανούς και το θέμα έληξε.... μέχρι τον Απρίλη του 1872.

Εκείνη την ημέρα, στην συνοικία του Κουρμανιού (εκ του κουρουμάνα =μαύρο ψωμί), ένας 17χρονος χριστιανός, που μοίραζε τα σταυροψώματα, λόγω Πάσχα, δέχτηκε την "επίθεση ενός μεθυσμένου" Εβραίου ο οποίος, αφού τον έριξε κάτω, πάτησε πάνω στην κουλούρα με τα ψωμιά. Ο νεαρός ανταπέδωσε το χτύπημα και δέχτηκε την επίθεση όλης της εβραϊκής συνοικίας. Το γεγονός μαθεύτηκε στους χριστιανομακαλάδες και θεωρήθηκε προσβολή της θρησκείας, ειδικά που ήταν μεγαλοβδόμαδο. Έτσι, πλήθος χριστιανικού κόσμου, με πέτρες, ξύλα, και μαχαίρια, επιτέθηκε στην εβραϊκή συνοικία και άρχισαν να καλάνε σπίτια και μαγαζιά. Την τελευταία στιγμή επενέβηκε ο Σεβφέν πασιάς, με πολύ στρατό και προσπάθησε να απωθήσει το πλήθος. Οι χριστιανοί ηρέμησαν μόνο με την παρουσία του μητροπολίτη. Όταν ο πασιάς είδε τη δυναμιά του, τον ρώτησε πονηρά: "Πώς και από μένα δεν φοβήθηκαν, ενώ μόλις ήρθες εσύ σούχασαν; Εσύ τους έβαλες!". Αυτός απάντησε: "Πασιά εφέντη, γι' αυτό το λόγο που είπες, θα πάμε στην πόλη να κριθούμε! φερμανλής εσυ, φερμανλής και εγώ" (φερμάνι= διορισμός από τον σουλτάνο). Ο δεσπότης, έδωσε διαταγή για εκδίκηση, κανένας χριστιανός να μην ψωνίζει απο Εβραίους εμπόρους. Μετά από μερικές μέρες, οι Εβραίοι λύγισαν, και λέγεται οτι ο αρχираβίνος πλήρωσε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο στο δεσπότη, για να ανακαλέσει τη διαταγή. Η ιστορία είχε κι έναν νεκρό. Ένας μεθυσμένος Εβραίος, καθώς περνούσε μέσα απο χρι-

στιανικό μαχαλά, φώναζε: “ζέφτσια! - ζέφτσια!” (ζέφτσια=χαρές). Ένας χριστιανός, τον έλεγαν Παύλο, νόμιζε οτι κοροιδεύει τους χριστιανούς και τον μαχαίρωσε. Και αυτός φυγαδεύτηκε “μέσα”.

Μπορεί κάποιος να ισχυριστεί, ότι αυτά τα φαινόμενα οφείλονταν στην “υποδούλωση” των Ελλήνων στους Τούρκους. Αλλά και μετά την απελευθέρωση,

διαβάζοντας τους στίχους του γνωστού Γιαννιώτη - Εβραίου ποιητή Γιωσέφ Ελιγιά (1901-1931), βλέπουμε τη λύπη του και την οργή του για τους ταξικούς - φυλετικούς - θρησκευτικούς διαχωρισμούς που υπάρχουν στη πόλη των Ιωαννίνων. Τα Γιάννινα την χρονιά της απελευθέρωσης (1913) είχαν 6.000 χριστιανούς, 5.000 Τούρκους και 5.000 Εβραίους. Πιο καλή απόδειξη των

διαχωρισμών, είναι το παρακάτω γεγονός. Όταν το 1915, άρχισαν και οι Εβραίοι να οργανώνουν τα δικά τους Ελέν (φιλανθρωπίες) όπως της μητρόπολης και των Ελλήνων του εξωτερικού, ο λαός τους σατίρισε με το παρακάτω τραγούδι, ενδεικτικό των συναισθημάτων του:

“Θέλσαν να κάνουν κι οι Ουβραίοι
των Ζωσιμάδων τα ελέν.
Νταβγκιών εφέντης⁽¹⁾ η αρχή
κ' αυτός του κάν' τη διδαχή
κ' όταν τ' άκσι κ' η Μπαρμπέ⁽²⁾
απ' τ' χαρά τ'ς μέσα μπαίν'.
κ' φέρν' τ' αφέντ'ς τον τζιουμπέ⁽³⁾
πούχε μέσ' στη τζιέπη το τζιουλμπέν⁽⁴⁾
Για κι ο Μωνζής τ' Αλκαλάη⁽⁵⁾
με χαρά μεγάλ' τ' ακούει.
Λόγος μεγάλος γίνηκε
στο κουρμανιό στη μέσ'.
Χάι! Χάι! είμαστε και εμείς⁽⁶⁾
δεν είστε μουνάχα εσείς⁽⁷⁾.
Σας αρέσ', δεν σας αρέσ'.”

Η μοίρα των Εβραίων των Ιωαννίνων, είναι ίδια με αυτή σε όλη την ευρώπη. Το 1944, ο Γερμανός διοικητής, αφού τους ζήτησε πρώτα χρήματα για να μην τους πιάσει, αθετεί το λόγο του. Τα ξημερώματα της 25ης Μαρτίου, επίλεκτες μονάδες του γερμανικού στρατού, κλείνουν την εβραϊκή συνοικία και τους στέλνουν όλους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Το 1944, τα Γιάννινα είχαν 20.000 κατοίκους, από τους οποίους οι 1.900 ήταν Εβραίοι. Κατάφεραν να κρυφτούν, με τη βοήθεια Γιαννιωτών και να επιζήσουν μόνο 30 άτομα. Η εβραϊκή κοινότητα με 1000 χρόνια ζωής, χάνεται σε ένα ξημέρωμα. Σήμερα ζουν στα Γιάννινα γύρω στους 50 Εβραίους. Από τα άδεια σπίτια των Εβραίων, πολλοί Γιαννιώτες έκαναν μεγάλες περιουσίες. Άλλα αφήνονται ερειπωμένα, με “θολό” ιδιοκτησιακό καθεστώς να καταρρεύσουν. Μαζί με τους Εβραίους χάνεται και η πολυεθνικότητα της πόλης των Ιωαννίνων...

(1) νταβγκιών εφέντης: πλούσιος εβραίος, φιλότουρκος

(2) μπαρμπέ: όνομα που έδιναν συνήθως οι πλούσιοι εβραίοι στις υπηρέτριες, όπως οι τούρκοι το φατιμέ. (όπως διάβασα σε ένα γράμμα ενός γιαννιώτη-εβραίου, δεν δέχεται αυτή την άποψη).

(3) τζιουμπέ: χειμωνιάτικο πανωφόρι

(4) τζιουλμπέν: μικρό πορτοφόλι, πέτσινο

(5) Αλκαλάη: πλούσιος Εβραίος

(6) εμείς: και εμείς οι Εβραίοι, είμαστε ικανοί για ελέν

(7) εσείς: και όχι μόνο εσείς οι χριστιανοί

Το κίνημα της βιολογικής γεωργίας και η αγορά

Τις 23-27 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στη Λαμία η πρώτη πανελλήνια έκθεση Βιολογικής Γεωργίας και Υγιεινής Διατροφής (ΒΙΟ-ΑΓΡΙ). Η έκθεση ήταν μια "ευγενική" χορηγία της ΕΤΒΑ, του Υπουργείου "Αναπτυξης", του οργανισμού Καλοφωλιάς Α.Ε., της νομαρχίας Φθιώτιδας και της εφημερίδας ΕΞΠΡΕΣ. Όποιος είχε ανταπάτες για το "κίνημα" της Βιολογικής Γεωργίας στην Ελλάδα, θα είχε ενδιαφέρον, να επισκεφθεί την έκθεση.

Αρχικά πρέπει να αναφέρουμε τι είναι Βιολογική-Οικολογική γεωργία. Όποιος θεωρεί ότι οι παπούδες και οι γιαγιάδες μας έκαναν Βιολογική γεωργία, σφάλει. Σήμερα βιολογικό προϊόν είναι μόνον αυτό που φέρνει το ειδικό σήμα από τους οργανισμούς πιστοποίησης.

Η Βιολογική Γεωργία είναι ένας κλάδος της χημείας, που απλά στηρίζεται σε φυσικά σκευάσματα. Η φιλοσοφία της στηρίζεται στο "προλαμβάνειν" από το "θεραπεύειν" και στο ότι δεν υπάρχουν παθογόνοι οργανισμοί που πρέπει να εξοντώσουμε, αλλά μόνο να τους περιορίσουμε. Οι βασικές μέθοδοι που χρησιμοποιεί είναι η αψεισπορά, η χρησιμοποίηση φυτών που αλληλοσυμπληρώνονται και η δημιουργία και η διατήρηση ζωντανού εδάφους.

Ιστορικά η βιολογική γεωργία, άρχισε τη δεκαετία του '60, παράλληλα με τα άλλα κινήματα αμφισβήτησης της εποχής. Το 1972, στη διάσκεψη της Στοκχόλμης, υπάρχει η πρώτη επίσημη αναφορά στη βιολογική γεωργία και στην ανάγκη για περαιτέρω ανάπτυξή της. Ήταν η εποχή, που

έβγαιναν οι πρώτες επιστημονικές αναλύσεις για τα λιπάσματα και τα ζιζανιοκτόνα της συμβατικής γεωργίας. Είχαν βέβαια αρχίσει να φαίνονται μαζί πια, τα συμπτώματα της αρρώστειας της συμβατικής-χημικής γεωργίας. Ήταν η εποχή που έμπαινε στη ζωή μας ο καρκίνος. Αλλά και παγκοσμίως εμφανιζόταν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, της ερημοποίησης των εδαφών, του ευτροφισμού των νερών, της εξαφάνισης των ειδών και της εναλλαγής και αντοχής των ασθενειών. Συμπτώματα μιας αρρώστειας που λέγεται εντατική καλλιέργεια, χημική γεωργία και κέρδος.

Πριν από 15-20 χρόνια, κάθε άνθρωπος είχε συσσωρευμένες στους ιστούς του 0,35 κιλά "ξένων" χημικών ουσιών. Σήμερα αυτό το ποσό έχει φτάσει στο ένα κιλό. Αν και οι αριθμοί κουράζουν θα ήταν ενδιαφέρον να δούμε κάποια ενδεικτικά στοιχεία. Σήμερα αν σταματούσε η συμβατική γεωργία, το 50% της παγκόσμιας γεωργικής παραγωγής θα χανόταν ολοκληρωτικά με συνέπεια τον παγκόσμιο λοιμό. Κάθε χρόνο οι έρμημοι επεκτείνονται σε βάρος των καλλιεργούμενων εκτάσεων κατά 2 χιλιόμετρα. Μόνο στις Η.Π.Α., ξεοδεύονται ετησίως ένα δισεκατομμύριο δολάρια για την αποκατάσταση των άμεσων ζημιών από τη χημική γεωργία. Παγκοσμίως χάνονται 15 εκατομμύρια τόνοι γόνιμου εδάφους από τη διάβρωση. Τέλος, σε κάθε γεύμα καταπίνουμε κατά μέσο όρο 142 χημικές ουσίες "ξένες"

πρός το σώμα μας, από τις οποίες οι 46 είναι αποδεδειγμένα καρκινογόνες. Η απαρίθμηση αριθμών κουράζει όσο εφιαλτικά και αν είναι τα στοιχεία.

Το μεγάλο “μπούμι” στη βιολογική γεωργία, έγινε με τον ΕΟΚικό νόμο 2092/91, που καθόρισε νομικά τι εννοούμε βιολογική γεωργία. Από τότε άρχισαν..... οι επιδοτήσεις. Στην Ελλάδα από τα 8.000 στρέμματα βιολογικής καλλιέργειας το 1992, φτάσαμε στα 100.000 στα τέλη του 1997. Σε χώρες όπως η Αυστρία ή Ελβετία το 20% της παραγωγής, γίνεται με βιολογικές μεθόδους. Το επιχείρημα του κράτους, για την ανάγκη πιστοποίησης των βιολογικών προϊόντων, είναι ότι με την ανάπτυξη της βιολογικής γεωργίας, χάθηκε η προσωπική επαφή καταναλωτή-παραγωγού. Έτσι ο Γερμανός που αγοράζει οικολογικό ελαιόλαδο Κρήτης [το 47% της βιολογικής παραγωγής στην Ελλάδα], πρέπει να είναι σίγουρος για τα χρηματά του. Αρχικά αυτό το επιχείρημα φαίνεται σωστό. Ένας από τους ομιλητές, ο σύμβουλος του Τζουμάκα σε θέματα αγροτοπεριβαλλοντικά, ο Θ. Πάνου, το έθεσε “σωστότερα”: καταφέραμε την ανάγκη του κόσμου [?] να γίνει η βιολογική γεωργία από κίνημα αγορά να την πραγματοποιήσουμε.

Φτάσαμε λοιπόν σήμερα για τις ανάγκες μας να υπάρχουν στην Ελλάδα 3 οργανισμοί πιστοποίησης βιολογικών προϊόντων. Η πρώτη και μεγαλύτερη είναι η “ΔΗΩ” και ακολουθεί η “ΣΟΓΕ” και η “ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ Ε.Π.Ε.” Οι εταιρίες αυτές, αρχικά συστήνονται ως μη κερδοσκοπικές [ή για την ψυχή της μάνας τους]. Ακολουθεί για το νέο βιοκαλλιεργητή μια φιλική ενημέρωση και μετά..... α) Συμπληρώνεις ένα χαρτί, ότι γνωρίζεις το νόμο 2092/91 και τον αποδέχεσαι άκριτα.

- β) Υπογράφεις με την πιστοποιητική εταιρία σύμβαση
- γ) Κρατάς ημερολόγιο εργασιών παραγωγού
- δ) Βιβλίο εισροών
- ε) Βιβλίο πωλήσεων
- ζ) Βιβλίο μεταποίησης τυποποίησης

Κατά τη διάρκεια του χρόνου γίνονται δύο τακτικοί έλεγχοι και αρκετοί αιφνιδιαστικοί, συμπληρώνοντας κάθε φορά το “έντυπο επίσκεψης ελεγκτή”. Με αυτό το έντυπο αποκτάς το πολυπόθητο σήμα ότι είσαι βιοκαλλιεργητής. Βέβαια σε κάθε επίσκεψη των ελεγκτών, τους ευχαριστείς... πληρώνοντας. Αν αυτά σας φαίνονται γραφειοκρατικά, θα μπορούσα να περιγράψω και τις επιδοτήσεις.

Ακόμη και οι ίδιοι οι ελεγκτές παραδέχονται ότι ο 2092/91 είναι στα μέτρα της βόρειας Ευρώπης. Απευθύνεται σε μεγαλοπαραγωγούς και όχι στα “φυσικά χαρακτηρι-

στικά” της ελληνικής γεωργίας.

Ένα θέμα που συζητήθηκε έντονα στο συνέδριο, ήταν το παρακάτω. Σύμφωνα με το νόμο πρέπει η ελεγκτική εταιρία να διαθέτει ειδικά εξοπλισμένο εργαστήριο. Αλλά τους ελεγκτές, ποιός να τους ελέγξει;

Ένα θετικό που φάνηκε από τις συζητήσεις, είναι ότι οι μικροπαραγωγοί είναι γενικά απογοητευμένοι από τον τρόπο ελέγχου. Βλέπουν τη βιοκαλλιέργεια ως τρόπο ζωής και δεν θέλουν μεσάζοντες-ελεγκτές σ’ αυτό που κάνουν και ειδικά ελεγκτές που κάνουν “Τζουμακιές”.

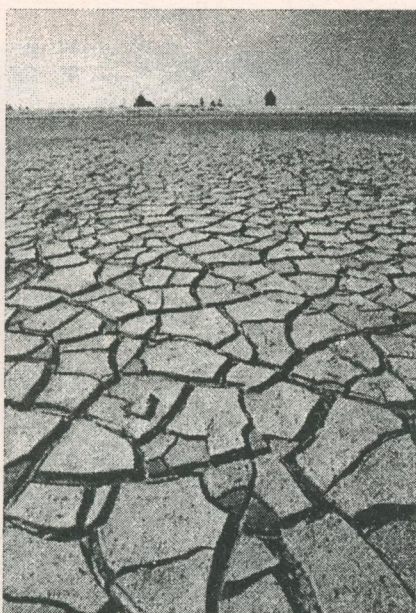
Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ένας παππούς αγρότης: “Εγώ άρχισα τη βιοκαλλιέργεια γιατί από τα επτά μου αδέρφια τα πέντε χάθηκαν από καρκίνο και δεν νοιάζομαι αν είμαι επίσημα ή όχι βιοκαλλιεργητής, αλλά ότι κατάφερα κάτι υγιές για τη ζωή”. Αλλά και μια παρέα νεαρών αγροτών, που ενδιαφέρονταν για τις βιοκαλλιέργειες, σε μια συζήτηση που είχαμε, μου είπαν ότι και μόνο που μπλέκεται το υπουργείο Γεωργίας στη μέση, η υπόθεση βρωμάει. Το μόνο που θα μπορούσαν να συζητήσουν με το Τζουμάκα, θα ήταν η τελευταία του επιθυμία, πριν τον εκτελέσουν... Τα παιδιά ήταν ελαιοπαραγωγοί στο νομό Φθιώτιδας.

Για να καταλάβουμε καλύτερα το πνεύμα της εξουσίας, πρέπει να δούμε τι γίνεται και σε παγκόσμιο επίπεδο. Το 1992 με τον περιβόητο “κύκλο της Ουρουγουάης” αποφασίστηκε αρχικά η χάραξη κοινής αγροτικής πολιτικής και στην Ευρώπη (GATT) και στην Αμερική (NAFTA) πάντα υπό την εποπτεία του παγκόσμιου οργανισμού εμπορίου (ΠΟΕ, καμία σχέση με τον ποιητή). Από το 2006, όλες οι επιδοτήσεις σε “ενοούμενες” καλλιέργειες, εθνικές ή διακρατικές, περνάνε στον έλεγχο του ΠΟΕ και θα δίνονται με βάση τις “πραγματικές” τιμές.

Τι είναι τούτο; Πραγματικές τιμές, είναι οι αξίες που θα τίθενται, από τις ανάγκες της παγκόσμιας κατανάλωσης(;) ή πιο απλά από τις πολυεθνικές που ελέγχουν την παγκόσμια γεωργία και εμπόριο.

Στη Λατινική Αμερική για παράδειγμα, επειδή οι καταναλωτές του “δυτικού κόσμου” έχουν ανάγκη για καφέ ή μπιφτέκια, θα έχουμε μονοκαλλιέργειες καφέ ή εκτροφή βοοειδών για τα απανταχού Μ’C DONALD’S. Σήμερα το 80% της καλλιέργεισής έκτασης στη Λατινική Αμερική, ανήκει σε πολυεθνικές κυρίως από το χώρο των τροφίμων. Έτσι από το 2006, οι εταιρίες αυτές και επίσημα πλέον θα μπορούν να ελέγχουν τις ποικιλίες, τις τιμές, τις ανάγκες, δηλαδή την παγκόσμια διατροφή. Όσο για τους φτωχούς αγρότες της Λατινικής Αμερικής, ας την πέσουν στα τροπικά δάση, που τα προστατεύουν οι... “οικολόγοι”.

Υπάρχει δηλαδή μια άμεση σχέση με την λαϊκή της γει-

τονιάς σου, τα ταχυφαγεία της πόλης σου, με τον αγώνα των φτωχών ακτημόνων στη Βραζιλία (ΜΣΤ) ή των Ζαπατίστας στο Μεξικό και του οξυγόνου που αναπνέεις. Μία σχέση καθοριστική για τη ζωή σου, τη ζωή του πλανήτη και... για τις τιμές των τροφίμων.

Τώρα και οι ίδιες οι εταιρίες, ίσως επειδή ο καρκίνος χτυπάει και τα αφεντικά, άρχισαν να αναγνωρίζουν την ανάγκη για αλλαγή της συμβατικής-χημικής γεωργίας, με κάτι εξίσου κερδοφόρο γι' αυτούς. Και οι ίδιες οι εταιρίες, που επί 50 χρόνια μας ποτίζουν με χημικά, με τη βοήθεια της επιστήμης βρήκαν τη λύση: ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ.

Αν κάποιος ψάξει, σε ποιούς ανήκουν οι εταιρίες γενετικής μηχανικής, πολύ εύκολα θα φτάσει στις μεγάλες φαρμακευτικές εταιρίες του χώρου. Σύμφωνα με έρευνες του Π.Ο.Ε., το 2010 το 70% της παγκόσμιας γεωργίας θα στηρίζεται σε γενετικά τροποποιημένα φυτά (και δεν εννοώ εμάς τους καταναλωτές). Επειδή όμως υπάρχει και ο εξίσου κερδοφόρος αντίποδας της βιολογικής γεωργίας, προσπαθούν με νόμους και σήματα, να τον ελέγξουν. Και

πάντα το ρόλο του ελεγκτή δεν τον κάνει το κεφάλαιο, αλλά αυτοί που ξέρουν καλύτερα τη δουλειά, το κράτος.

Η αντίδραση του επίσημου οργάνου των βιοκαλλιεργητών, όπως είπε και ο κ. Δημητριάδης (εκπρόσωπος της Ελλάδας στην παγκόσμια οργάνωση βιολογικής γεωργίας, ΙΦΟΑΜ) είναι να προλάβουν τα ελληνικά προϊόντα να αποκτήσουν κατοχυρωμένη ταυτότητα. (π.χ. φέτα Δωδώνης ισο 2001, ελαιόλαδο Κρήτης ισο 3001, ούζο Μυτιλήνης ισο 4001).

Για το τι μπορεί να γίνει, για να ανατραπεί αυτή η κατάσταση, συνταγές δεν υπάρχουν (κλασική ατάκα, όταν δεν έχεις να προτείνεις κάτι συγκεκριμένο). Σίγουρα πρέπει να ενδιαφέρεσαι και όχι μόνο με λόγια, για το τι γίνεται στη γειτονιά σου, όπως και σε όλες τις γειτονιές του κόσμου.

Σε προσωπικές κουβέντες, έχω ακούσει πολλούς και πολλές, να εκφράζονται με αηδία, για τη ζωή στις πόλεις. Και αυτό μπορεί να είναι και η αρχή. Επειδή η τρέλα πάει στα βουνά, μέσα απο συλλογικές - αμεσοδημοκρατικές δια-

δικασίες, αλλά και εσωτερικού" ψαξίματος" θα μπορούσαν στην αρχή να δημιουργηθούν αυτόνομες αγροτικές κολλεκτίβες. Να υπάρχει στενή συνεργασία μεταξύ τους, αλλά και γιατί όχι και με στέκια, καταλήψεις και συλλογικότητες στις πόλεις. Αυτή η συνεργασία, μπορεί να γίνει στο επίπεδο ανταλλαγής προϊόντων, αλληλοβοήθειας, ανταλλαγής γνώσεων και απόψεων, αλλά κυρίως σε πνεύμα φιλίας, συντροφικότητας και αληθινά ανθρώπινης επαφής.

Πρωταρχικά, στον τόπο που θα βρίσκονται οι κολεκτίβες, πρέπει να αντικατασταθεί η σχέση παραγωγού-καταναλωτή, με την ανταλλαγή προϊόντων ανάλογα με τις ανάγκες και με την ταυτόχρονη κατάργηση του χρήματος. Να μην υπάρχει απομόνωση και ελιτισμός, αλλά ενεργό ενδιαφέρον για τα προβλήματα της μικροκοινωνίας. Η ανταλλαγή προϊόντων, σε μερικά χωριά, είναι μια παράδοση αιώνων. Πρέπει όμως να κλείσω το κείμενο, γιατί το βιολογικό κρασί που έφερα απο τη Λαμία, είναι τελικά πολύ καλό.... και πιστοποιημέννννο.

Χαιρετισμούς στο κοινωνικό κέντρο Ηρακλείου. Θα τα πούμε...

Βιβλιογραφία

Για τη συγγραφή του άρθρου “Καταλήψεις” χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από τα παρακάτω:

Α) **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1997** (έκδοση του ράδιου κιβωτός)

Β) **Μ’ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ** ΔΙΑΟΛΕ (ΜΑΡΤΗΣ-ΑΠΡΙΛΗΣ ‘98)

Γ) **ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ** (ΤΖΕΗΜΣ ΤΖΟΛ - Εκδόσεις Επίκουρος)

Δ) **Δρόμοι πολιτικής κ’ κοινωνικής κριτικής** (Τεύχος ν_Ο 2)

Για τη συγγραφή των άρθρων “Οι Εβραίοι των Ιωαννίνων” και “Οι συμμορίες στις γειτονιές των παλιών Ιωαννίνων” χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από τα παρακάτω:

Α) Συζητήσεις και τσιπουράκια με παλιούς Γιαννιώτες

Β) Τα Γιάννινα (Κώστα Ν. Νικολαΐδη-εκδόσεις Δωδώνη)

Γ) Τα Γιάννινα (Κώστα Ι. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ- Ηπειρωτική Εταιρεία Αθηνών)

Δ) Ηπειρωτικά κληροδοτήματα (Σπύρος Εργολάβος - Εκδόσεις Ηπειρος)

Ε) Δημήτρη Στ. Σαλαμάγκα(άπαντα- Θρησκευτικά, λογοτεχνικά, ποικίλα - Εκδόσεις Παπαζήση)

Ζ) Περιοδικό Ηπειρωτική Εστία (1972- 1965-1955- 1954)

Η) Δημήτρη Στ. Σαλαμάγκα(Ιστοριοδικικά - τόμος 2)

Θ) Γιάννενα ταξίδι στο παρελθόν (Ευτυχία Ταχμάν - Εκδόσεις Ταλός)

Σημείωση: Ευχαριστώ για τη βοήθεια και το ενδιαφέρον της υπεύθυνη Βιβλιοθήκης της Εταιρείας Ηπειρωτικών Μελετών.

Καταλήψεις στέγης

Γκόντουν: "Το θέμα της ιδιοκτησίας είναι ο ακρογωνιαίος λίθος στο οικοδόμημα της πολιτικής δικαιοσύνης".

Η κατάληψη, ως μια μορφή αγώνα, είναι μια πρακτική άμεσα συνδεδεμένη με την αυτονομία και την ελευθερία. Ιστορικά, εμφανίζεται την περίοδο του μεσαίωνα στην Ευρώπη, όπου ομάδες εξαθλιωμένων αγροτών καταλαμβάνουν εκτά-

σεις γης, και προσπαθούν να τις κρατήσουν αυτόνομες. Συνήθως αυτά τα κινήματα άρχιζαν ως δυσαρέσκεια στην εκκλησία και άρνηση πληρωμής φόρων, στους παπάδες και τους φεουδάρχες. Συνεχιζόταν με καταλήψεις γης, χωριών και πόλεων, με ταυτόχρονο κάψιμο του δημαρχείου, όπου συνήθως φυλασσόταν οι τίτλοι ευγενείας και ιδιοκτησίας και κατέληγαν

πάντα στην καταστολή. Γνωστά, τέτοια κινήματα, ήταν το 1030 στο Τορίνο όπου δημιουργήθηκαν κοινότητες πρωτοχριστιανών με απόλυτη κοινοκτημοσύνη, του Τασλέμ στη Φλάνδρα το δωδέκατο αιώνα, που άρχισε ως άρνηση πληρωμής φόρων και συνεχίστηκε με εκτεταμένες καταλήψεις και εξεγέρσεις, και οι ελευθεριακές καταλήψεις σε περιοχές της Γερμανίας, με

θρησκευτικό αρχηγό τον Μύνστερ.

Με τη βιομηχανική επανάσταση, και τη συγκρότηση εθνικών κρατών με μεγάλα αστικά κέντρα, η κατάληψη των μέσων παραγωγής, γίνεται ισχυρό όπλο, στα χέρια του εργατικού κινήματος. Είναι το όπλο που φοβίζεται και φοβίζει τα απανταχού αφεντικά, αφού μέσα από την επαναλειτουργία των κατειλημμένων εργοστασίων, φαίνεται η μη αναγκαιότητα τους (των αφεντικών).

Τη δεκαετία του '60, με τη λεγόμενη "γενιά της αμφισβήτησης" έχουμε μια μετατόπιση των "μαχών" στο χώρο των πανεπιστημίων. Το φοιτητικό κίνημα αρχίζει να "μονοπωλεί" τις καταλήψεις. Αργότερα με την υιοθέτηση όλο και πιο συντεχνιακών αιτημάτων, ξεκόβει από την κοινωνία και ξεπέφτει. Είναι η εποχή, στα τέλη του '70, αρχές '80, που εμφανίζονται μαζικά, οι πρώτοι άστεγοι και άνεργοι νεολαίοι, στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Άνθρωποι χωρίς στέγη και δουλειά, υπήρχαν πάντα στο περιθώριο των μεγαλουπόλεων. Αλλά για πρώτη φορά ενώ υπάρχουν άδεια παλιά σπίτια, γκρεμίζονται για να χτιστούν πολυτελείς κατοικίες

και γραφεία. Ολόκληρες παραδοσιακές συνοικίες εξαφανίζονται και τη θέση τους παίρνουν εμπορικά κέντρα, πάρκα και αυτοκινητόδρομοι. Αυτή η αντίθεση, ωριμάζει τις συνθήκες για την αρχή του κινήματος καταλήψεων στέγης στη Δυτική Ευρώπη. Έτσι, αρχίζοντας από πόλεις, με "ειδικά" χαρακτηριστικά (π.χ. η εμπειρία των πρόβος στο Άμστερνταμ ή το αυταρχικό κράτος στη Δυτική Γερμανία) εξαπλώνονται σε όλη την Ευρώπη

Η Ελλάδα, λίγο καθυστερημένη, ακολουθεί με βραχύβιες καταλήψεις, στις μεγάλες πόλεις, με πιο μεγάλης διάρκειας, αυτή στο Μανδαλίδειο, που κρατάει πέντε χρόνια. Το 1988-89, ξεκινάει νέο κύμα καταλήψεων, πιο ώριμο πια, με τα κατειλημμένα σπίτια εκείνης της περιόδου, να υπάρχουν και σήμερα (Λέλας Καραγιάνη, βίλλα Αμαλίας, Κεραμικού και Μολιέρου). Στα επόμενα χρόνια, γίνονται κι άλλες καταλήψεις, που δεν αντέχουν όμως πολύ και έχουν το χαρακτήρα στεκιού. Αν και είναι νωρίς, για να δούμε αν πέτυχαν οι καταλήψεις, να δώσουν λύση στο στεγαστικό πρόβλημα, και στην ανάγκη αυτοοργάνωσης της

καθημερινότητας, μπορούμε να δούμε την τωρινή τους κατάσταση. Σήμερα, οι καταλήψεις λειτουργούν κυρίως ως στέκια, και χώρος φιλοξενίας ατόμων, με λίγους "μόνιμους" κατοίκους. Ο αριθμός τους, νομίζω πέντε τώρα, δείχνει την αδυναμία του κινήματος, να "παρασύρει" πολύ κόσμο.

Στα Γιάννινα, με τα ακριβά ενοίκια σε άθλια διαμερίσματα, τις μπουλντόζες να κατεδαφίζουν τα τελευταία παλιά σπίτια και τα εμπορικά κέντρα να εξαπλώνονται παντού, ίσως να είναι ο καιρός να αρχίσουμε μια κουβέντα πάνω στο ζήτημα των καταλήψεων.....

Και όχι μόνο....

Υ.Γ. Λόγω χρόνου, δεν καταφέραμε να ετοιμάσουμε ένα πλήρη κατάλογο, των άδειων σπιτιών, της πόλης των Ιωαννίνων, σε αυτό το τεύχος. Επειδή δεν υπάρχει κτηματολόγιο στην πόλη, αλλά και πολλά σπίτια ειδικά, στην "εβραϊκή" γειτονιά, έχουν "άγνωστους" ιδιοκτήτες, μας ήταν και είναι πολύ δύσκολο να βρούμε το ιδιοκτησιακό τους καθεστώς. Ευχόμαστε στο επόμενο τεύχος να είμαστε έτοιμοι.

Συνέντευξη με το μυστηριώδη
καταλήψια XXX

Καταλήψεις στο Άμστερνταμ

Αναδημοσίευση
απο το περιοδικό
"Μ' ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΙΑΟΛΕ"
Τεύχος 9, Μαρτίνης-Απριλίου '98

Ερώτηση: Μίλησέ μας για το πρόσφατο κύμα καταστολής των καταλήψεων

Απάντηση: Λοιπόν, τον τελευταίο χρόνο, η τακτική της αστυνομίας του Άμστερνταμ, ήταν να εκκενώνει έναν αριθμό καταλήψεων σε μια συγκεκριμένη μέρα. Συνήθως περιμένουν δύο τρεις μήνες, μέχρι να μαζευντούν αρκετές και μετά τις εκκενώνουν όλες. Έτσι τους κοστίζει λιγότερο και δεν έχουν πολλά προβλήματα.

Ε: Θα μπορούσες να μας πεις κάποια πράγματα για τις καταλήψεις που εκκενώθηκαν πρόσφατα

Α: Θα σου πω για τρεις, τη saphartistraat, τη Villa Omval, και τη Westermarkt. Στη Saphartistraat, κατοικούσαν 10-11 άτομα τα οποία είναι πολλά για τα εδώ δεδομένα, συνήθως 5 είναι αρκετά. Η Villa Omval ήταν πολύ μεγάλη, 25 άτομα έμεναν μόνιμα και υπήρχε συναυλιακός χώρος που ήταν πολύ χρήσιμος. Είχε καταληφθεί για πρόσφυγες πριν από πέντε χρόνια την ημέρα της Πρω-

τοχρονιάς. Εκείνη την περίοδο υπήρχαν πολλά άτομα απο τη Γιουγκοσλαβία, που είχαν έρθει για να αποφύγουν το πόλεμο και η κατάληψη, έγινε για αυτούς. Τότε έμεναν 30 με 40 άτομα, μαζί με μερικούς Ολλανδούς για πρακτικούς λόγους. Αργότερα αυτοί απέκτησαν "νομική προσωπικότητα" (legal status) και μπορούσαν να βρουν σπίτια, και έτσι εγκαταστάθηκαν άλλοι πρόσφυγες που ήταν παράνομα στη χώρα. Ήταν πάντοτε ένα μέρος για ανθρώπους χωρίς legal status. Υπήρχε χώρος για συναυλιές-εκδηλώσεις, όπως και ένα καφέ, ήταν λοιπόν ένα σημαντικό κτήριο.

Η απειλή εκκένωσης υπήρχε τουλάχιστον για τρία χρόνια, αλλά την ανέβηκαν διαρκώς. Εξάλλου εκείνη την περίοδο, είχαν εκδηλωθεί κινήσεις ενάντια σε επικείμενες εκκενώσεις. Τώρα όσο αφορά τη Westermarkt, ήταν ένα σχετικά μικρό κτίριο ακριβώς στο κέντρο της πόλης, όπου υπάρχουν πολλοί τουρίστες, λεωφορεία και τράμ, έτσι ήταν

σε ιδανική θέση. Εκεί ζούσαν δύο άτομα μόνο. Το κτίριο ήταν κάποτε coffe shop, που είχε κλείσει λόγω διακίνησης σκληρών ναρκωτικών. Είχε καταληφθεί τρία ίσως και τέσσερα χρόνια πριν και στην άρχη διαφορετικές ομάδες το διαχειριζόταν σε διαφορετικές μέρες-Ισπανοί αρνητές στράτευσης, οργανώσεις στήριξης πολιτικών κρατουμένων, ένα φθινό χορτοφαγικό εστιατόριο, μια ομάδα για την ενημέρωση καταληψιών, ομάδες ομοφυλοφίλων, κ.α. Ήταν αρκετά σημαντικό μέρος, αν και δεν χρησιμοποιόταν πολύ τον τελευταίο καιρό.

Ε: Αυτές οι καταλήψεις εκκενώθηκαν όλες την ίδια μέρα;

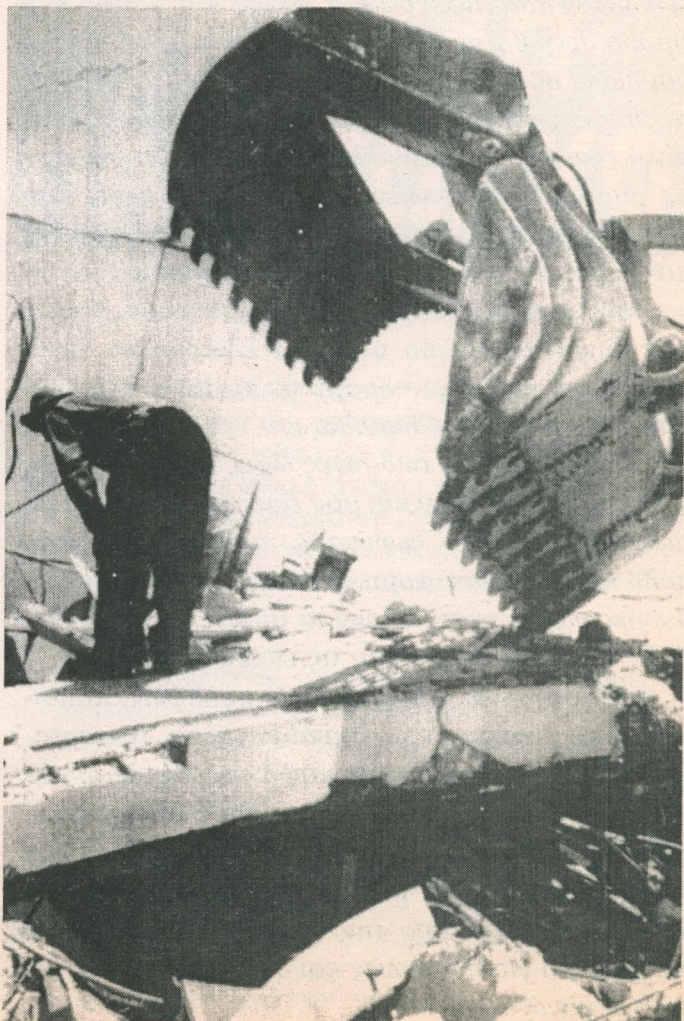
Α: Δε θα έλεγα πως ήταν ιδιαίτερα λειτουργική όμως μάλλον συμβολική, αφού στο τέλος τα σπίτια εκκενώθηκαν. Πριν από την καταστολή η Omvall προβλήθηκε αρκετά από τον τύπο, ήταν όμορφο κτίριο και πήρε θετική δημοσιότητα.

Ε: Τι συνέβη λοιπόν την ημέρα της εκκένωσης;

Α: Αρχικά πήγαν να εκκενώσουν την Omvall όπου ο κόσμος είχε στήσει οδοφράγματα κι είχε βάλει φωτιά σε αυτοκίνητα. 25 περίπου αστυνομικοί επιχείρησαν να εισβάλλουν στο κτίριο, αλλά υποχώρησαν όταν ο κόσμος άρχισε να τους πετάει αντικείμενα. Επειτα ο κόσμος μπήκε μέσα στο κτίριο και η αστυνομία ξαναγύρισε με βαριά μηχανήματα και παραμέρισε τα οδοφράγματα. Είχαν έρθει περίπου 200 ΜΑΤάδες κι είχαν μια μεγάλη μάνικα με νερό, έτσι δεν μπορούσε ο κόσμος να κάνει και πολλά πράγματα, γι' αυτό μαζεύτηκαν όλοι στο υπόγειο όπου παλιότερα γινόταν συναυλίες. Εκεί οχυρώθηκαν πολύ καλά και αφού πέταξαν αντικείμενα για λίγη ώρα, κλείστηκαν μέσα και περίμεναν. Δεν είχαν τίποτα ιδιαίτερο να κάνουν, αλλά είχαν μια κάμερα, έπαιζαν χαρτιά και γενικώς το διασκέδασαν. Τελικά οι ειδικές δυνάμεις χρειάστηκαν 3-4 ώρες για να καταφέρουν απλά να μπουύν στο υπόγειο και ένας από αυτούς βγήκε στη τηλεόραση και έδωσε συγχαρητήρια στους καταληψίες για την επαγγελματική οχύρωση (γέλια). Ήταν κάπως αστεία η όλη κατάσταση, αλλά χωρίς νόημα.

Ε: Και τι συνέβη στη Saphartistraat;

Α: Βρισκόμουν εκεί και περιμέναμε μέχρι που η Omvall εκκενώθηκε. Το πρωί ήρθαν τα ΜΑΤ και τους πετάξαμε διάφορα αντικείμενα κι έτσι έφυγαν. Επειτα τελειώσαμε τα οδοφράγματα και στήσαμε κι ένα πύρινο οδοφράγμα στο δρόμο για να διακόψουμε την κυκλοφορία και να τραβήξουμε την προσοχή. Το μόνο που είχαμε να κάνουμε μετά ήταν να περιμένουμε και σε λίγο συγκεντρώθηκε πλήθος συμπαραστατών και περαστικών που ήθελαν να δούν τι θα συνέβαινε. Περιμέναμε περίπου 5 ώρες και μας έπιασε πείνα γιατί δεν περιμέναμε η Omvall να κρατήσει τόσο πολύ (γέλια). Ήταν βαρετά είναι η αλήθεια. Επειτα μας ειδοποίησαν ότι η Omvall εκκενώθηκε, αλλά οι αστυνομικοί είχαν πάει για φαγητό. Όταν τελικά ήρθαν είχαν

μαζευτεί μερικές εκατοντάδες άτομα γύρω απο το κτίριο, τα οποία έδωξαν τα MAT. Μετά ήρθε η ειδική ομάδα εκκενώσεων, και τους πετάξαμε βόμβες μπογιάς και σάπια φρούτα και διάφορα άλλα αντικείμενα. Δεν είχαμε οχυρωθεί πολύ καλά όμως, γιατί μπορείς να αφιερώσεις εβδομάδες σε αυτό το πράγμα μόνο για να κρατήσεις το κτίριο μια ώρα παραπάνω(γέλια). Για κάποια σπίτια αξίζει, αλλά εμείς κρίναμε ότι δεν ήταν σκόπιμο στη προκειμένη περίπτωση. Εν τω μεταξύ σε κάποια φάση η ομάδα εκκενώσεων μεταφέρθηκε στη στέγη μέσα σε ένα κοντέινερ κι άρχισαν σιγά-σιγά να κατεβαίνουν. Αυτό που κάναμε εμείς ήταν να τοποθετήσουμε μια βόμβα καπνού στο μπροστινό μπαλκόνι και μια μικρότερη στη σοφίτα, έτσι δεν μπορούσαν να δουν πού πήγαιναν. Ο καπνός στο μπαλκόνι ήταν πραγματικά πολύς και κανείς στο δρόμο δεν έβλεπε τίποτα. Υπήρχε μια ομάδα αστυνομικών που περίμεναν να μας συλλάβουν σε περίπτωση που επιχειρούσαμε να διαφύγουμε, αλλά εξαπτίας του καπνού νόμιζαν ότι κάτι συνέβηκε μπροστά και συγκεντρώθηκαν όλοι εκεί. Έτσι εμείς φύγαμε απο τη πίσω πόρτα μέσα απο κήπους και ταράτσες γειτονικών σπιτιών. Ημασταν πέντε και στην αρχή νομίσαμε ότι θα μας έπιαναν, καθώς μας κυνηγούσαν απο ψηλά με ελικόπτερο, αλλά ήταν αργά και χωριστήκαμε σε τρεις ομάδες και κάποιι πήγαν στη βιβλιοθήκη και εμείς πήγαμε για καφέ (γέλια). Μετά από λίγες ώρες ήρθαν κάποιοι φίλοι να μας πάρουν και μας έφεραν ρούχα για να αλλάξουμε κι έτσι ξεφύγαμε, πράγμα που ήταν πολύ καλό. Οι αστυνομικοί τελικά χρειάστηκαν 3-4 ώρες για να εκκενώσουν το σπίτι.

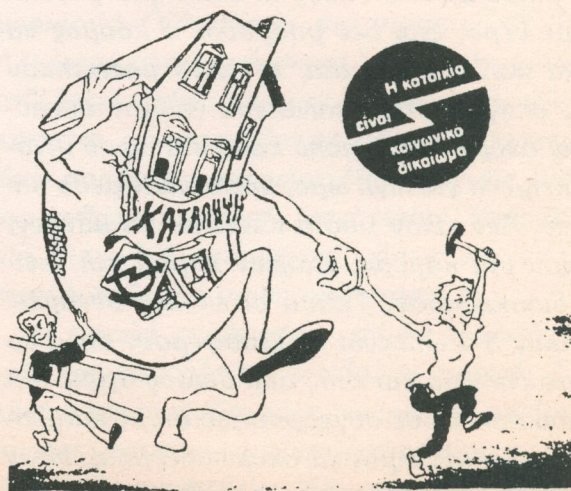
Ε: Τι γίνεται τώρα μετα τις εκκενώσεις;

Α: Έχουν γίνει πολλές νέες καταλήψεις, κάποιες απο τις οποίες είναι αρκετά μεγάλες. Το χορτοφαγικό εστιατόριο και το καφέ της Westermarkt μεταφέρθηκαν σε νέο κτίριο όπου πληρώνουν ενοίκιο προσπαθώντας έτσι να το κρατήσουν για περισσότερα χρόνια και να σταθεροποιήσουν τη κατάσταση. Μετά απο την Omvall δεν υπάρχουν πολλά μέρη για συναυλίες και δεν έχει δημιουργηθεί και κανένα καινούριο.

Ε: Μετά απο αυτές τις νέες εκκενώσεις και τις νέες καταλήψεις, πόσο υγιής πιστεύεις ότι είναι η κατάσταση τώρα;

Α: Νομίζω πως ακόμα υπάρχουν πάνω απο εκατό καταλήψεις, αλλά πολλές απο αυτές λειτουργούν πάνω απο 10-15 χρόνια κι έχουν νομιμοποιηθεί (Σ.Τ.Μ.: πληρώνουν ενοίκιο δηλαδή) και πολλοί δεν είναι πλέον ενεργοί καταληψίες, ασχολούνται με άλλα πράγματα. Δεν ξέρω ακριβώς πόσα νέα άτομα έχουν εισχωρήσει, αλλά έχω την εντύπωση ότι ο τελευταίος χρόνος ήταν ιδιαίτερα καλός. Έχουν γίνει πολλές νέες καταλήψεις κι έχει δημιουργηθεί και μια "ομάδα τύπου" που ενθαρρύνει πολύ νέο κόσμο. Επίσης έχουν αυξηθεί κατα πολύ τα ενοίκια στο Αμστερντάμ και παρόλο, που είναι δύσκολο να καταλάβεις ένα κτίριο, η ανάγκη του κόσμου να κάνει κάτι τέτοιο έχει γίνει πολυ μεγαλύτερη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

**ΑΣΤΕΓΟΙ
ΜΠΕΙΤΕ ΣΤ' ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ**

Αλαν Γκρίνσπαν

(διοικητής κεντρικής τράπεζας αποθεμάτων των ΗΠΑ):

«Στην εποχή της χρηματοοικονομικής και εμπορικής παγκοσμιοποίησης καμιά περιοχή του κόσμου δε θα μπορέσει να παραμείνει μια όαση ευημερίας»

Διεθνές εμπόριο και διεθνοποίηση του κεφαλαίου

1. Τι είναι το διεθνές εμπόριο: Είναι το αποτέλεσμα της διείσδυσης του κεφαλαίου σε όλες τις σφαίρες παραγωγής σε παγκόσμια κλίμακα, και όχι της ανταλλαγής φυσικών πλεονεκτημάτων μεταξύ των χωρών.

Νεοφιλελεύθερη αντίληψη του διεθνούς εμπορίου: Κάθε χώρα ειδικεύεται στην παραγωγή των προϊόντων εκείνων εις τα οποία έχει το συγκριτικό πλεονέκτημα (π.χ. η Βραζιλία ειδικεύεται στην παραγωγή καφέ, η Νορβηγία στην παραγωγή κρέατος τάρανδου κ.ο.κ.).

Έτσι κατ' αυτόν τον τρόπο επέρχεται μία εξίσωση των χωρών μέσω του διεθνούς εμπορίου το οποίο ακριβώς γι' αυτό το λόγο πρέπει να το αφήσουμε ελεύθερο.

Φυσικά η συνεχής υποβάθμιση των χωρών του τρίτου κόσμου και η σώρευση του "διεθνούς" κέρδους στις χώρες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού (ΗΠΑ, Δ. Ευρώπη, Ιαπωνία) μας αποδεικνύει το εσφαλμένο της άποψης των νεοφιλελεύθερων.

Τα όσα ακολουθούν μας εξηγουν και το γιατί.

ΣΕ ΘΕΛΩ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ

2. Πώς απορρέει η διεθνοποίηση του κεφαλαίου: Απο την επέκταση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής όταν αυτός φθάσει στο μονοπωλιακό του στάδιο ανάπτυξης σε εθνικό επίπεδο. Όταν δηλαδή υπάρξει κορεσμός της εσωτερικής αγοράς τότε το κεφάλαιο έχει την τάση να επεκτείνεται και εκτός συνόρων προκειμένου να αντιστρέψει την συρρίκνωση των κερδών του.

3. Γιατί διεθνοποιείται το κεφάλαιο: Διεθνοποιείται προκειμένου να επιτύχει μεγαλύτερα κέρδη από την εκμετάλλευση των ευνοϊκότερων συνθηκών παραγωγής που δημιουργούνται από την άνιση ανάπτυξη των εθνικών καπιταλισμών.

Τι εννοούμε λέγοντας ευνοϊκότερες συνθήκες παραγωγής: Εννοούμε τα μικρότερα ημερομίσθια, την λιγότερο φιλεργατική νομοθεσία, την μικρότερη φορολογική επιβάρυνση κ.ο.κ. Στοιχεία σαφώς πιο έντονα στις υπανάπτυκτες χώρες του τρίτου κόσμου. Π.χ. η μεγαλύτερη εταιρία στην παραγωγή των μπαλακίων

του τέννις έχει εγκαταστήσει την παραγωγική της γραμμή στην Αϊτή όπου οι εκεί απασχολούμενοι εργάτες, εκτός του ότι δουλεύουν 16ωρα, αναγκάζονται να εμβαπτίζουν τα μπαλάκια σε ένα τοξικό υγρό με το χέρι τους με αποτέλεσμα με την πάροδο κάποιων ετών να εγκαταλείπουν την παραγωγική διαδικασία λόγω μόνιμων στρεβλώσεων στο σκελετό του χεριού (στο κάτω κάτω της γραφής όλοι είστε αναλώσιμοι).

4. Πού οφείλεται η όξυνση των ανισοτήτων: Οφείλεται στην άνιση ανταλλαγή μεταξύ των χωρών. Στο γεγονός δηλαδή πως οι φτωχές χώρες μέσω του μηχανισμού των πολυεθνικών εκποιούν τις πρώτες τους ύλες (πετρέλαιο, ορυκτό πλούτο κ.ο.κ.) λίαν απαραίτητα για τη δική τους ανάπτυξη ενώ από την άλλη υποχρεώνονται στην εξαγωγή προϊόντων χαμηλής ελαστικότητας ζήτησης με αποτέλεσμα το μεριδίό τους στο διεθνές εμπόριο να είναι συνεχώς συρρικνούμενο.

Με τον όρο χαμηλή ελαστικότητα ζήτησης ως προς την τιμή εννοούμε το προϊόν εκείνο το οποίο ακόμα και εαν φθηνήνει αρκετά αδυνατεί να αυξήσει τις πωλήσεις του.

Το αποτέλεσμα είναι η διεύρυνση των ανισοτήτων τόσο απο πλευράς μεριδίων όσο και απο πλευράς των γενικότερων συνθηκών παραγωγής.

Πολυεθνικές επιχειρήσεις και οικονομικές Αντιθέσεις

Γιατί πολυεθνικοποιείται μία επιχείρηση:

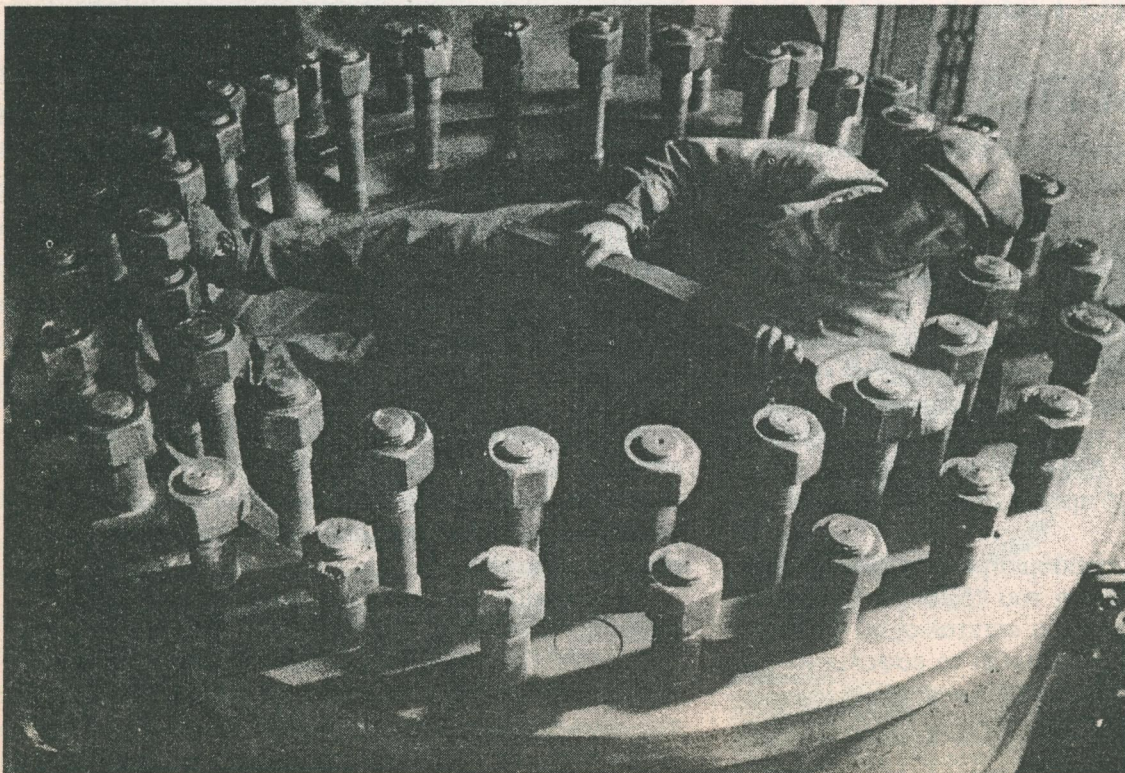
Θεωρία πρώτη: Είναι ο κορεσμός της ζήτησης ενός προϊόντος και η ανάγκη προκειμένου να διατηρήσουν την κερδοφορία τους να εγκαταστήσουν παραγωγικές μονάδες στο εξωτερικό εκμεταλλευόμενες την χαμηλότερη φορολογία του κεφαλαίου

Θεωρία δεύτερη: βάσει αυτής της θεωρίας η πολυεθνικοποίηση προκύπτει απο τη δυνατότητα για ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού που προσφέρουν οι υπανάπτυκτες χώρες προκειμένου να μειώσουν το κόστος εργασίας και να εκτοπίσουν τυχών ανταγωνιστές πουλώντας φθηνότερα.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα: Είτε ισχύει η πρώτη θεωρία, είτε η δεύτερη, το συμφέρον των πολυεθνικών είναι δεδομένο: Η διατήρηση και η επέκταση αυτής της παγκόσμιας ανισότητας, γιατί είναι αυτή που διασφαλίζει μία συνεχιζόμενη και ολοένα πιο εκτεινόμενη κερδοφορία.

Συμπερασματικά, λοιπόν, αυτό που προκύπτει είναι πως το διεθνές εμπόριο είναι μία σφαίρα ανταλλαγής όπου συναλλάσσονται κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι.

Όσον αφορά δε τις υφιστάμενες ανισότητες αυτές όχι μόνο δεν εξαλείφονται, αλλά αντιθέτως οξύνονται γιατί αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Ούτως η άλλως είναι αυτή η ανισότητα που ωθεί το κεφάλαιο στο να διεθνοποιηθεί.

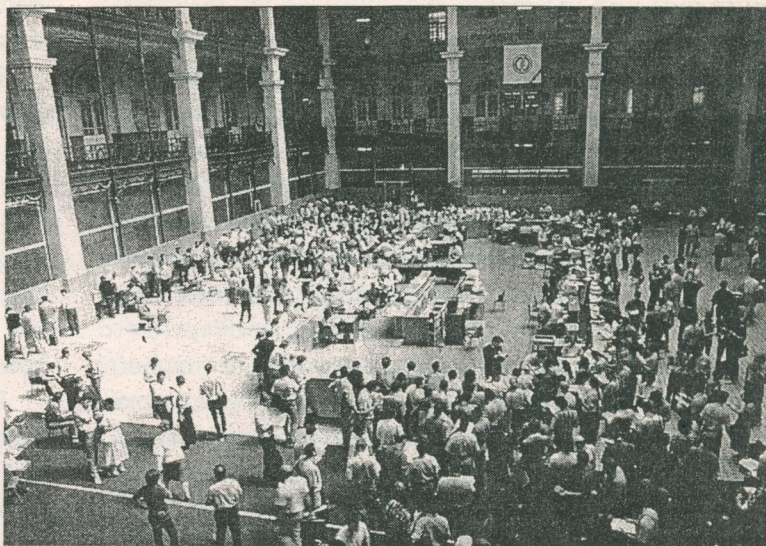
Michel Kamdessus
(Γενικός διευθυντής του ΔΝΤ)

1998:

**«Η Λατινική Αμερική
βρίσκεται στο σωστό δρόμο»**
("US News" 14 Σεπτέμβρη)

1998:

**«Δεν μετανοιώνω γι' αυτό
που έχουμε κάνει. Οι συστάσεις μας
ήταν σωστές, αλλά δεν εφαρμόστη-
καν προς τη σωστή κατεύθυνση»**
("Les Echos" 14 Σεπτέμβρη)

και οικονομικός ιμπεριαλισμός

Προκειμένου να γίνει κατανοητός ο ρόλος του ΔΝΤ, πρέπει να γίνουν κατανοητοί οι παράγοντες που καθιστούν αναγκαία την παρουσία του, ο κυριότερος εκ των οποίων, είναι η ουτοπία του νεοφιλελευθερισμού, και συγκεκριμένα η ανεδαφική του θεώρηση σύμφωνα με την οποία η αγορά (το συσσωρευμένο κεφάλαιο) είναι σε θέση από μόνη της να βγάλει τον καπιταλισμό από την κρίση του, δίχως την παραμικρή κρατική παρέμβαση και των υποτιθέμενων στρεβλώσεων που αυτή προκαλεί.

Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι αναφερόμενοι στο παράδειγμα της κρίσης των Ασιατικών τίτρεων. Η κατάρρευση αυτών ήταν αποτέλεσμα της πώσεως των εξαγωγικών ρυθμών (άρα και της προσδοκίας των μειωμένων κερδών) και της άρσης των περιορισμών στην αγορά συναλλάγματος και στην κίνηση των κεφαλαίων (καλώς ήρθατε στο βασίλειο του άκρατου καπιταλισμού). Ακολούθησε η κατάρρευση των χρηματιστηρίων (ποιο το νόημα της επένδυσης σε μία μετοχή, όταν η κερδοφορία της επιχείρησης που αντιπροσωπεύει μοιάζει με όνειρο θερινής νυκτός), η ραγδαία υποτίμηση των νομισμάτων (λέγε με άρση της εμπιστοσύνης του υπερεθνικού κεφαλαίου), και η απαξίωση της αξίας των ακινήτων (η συγκεκριμένη έπαυλη αξίζει κάποια εκατομμύρια μπαχτι, τα

οποία υπό τις παρούσες συνθήκες δεν αγοράζουν ούτε μισό κιλό ντομάτες).

Όλα τα προαναφερθέντα είχαν ως αποτέλεσμα τη σώρευση τεράστιων ζημιών στις Ιαπωνικές τράπεζες, που μέχρι τότε μέσα στο κλίμα ευφορίας χρηματοδοτούσαν αφειδώς τις Ασιατικές οικονομίες.

Εάν αφήναμε την αγορά να λειτουργήσει ελεύθερα (βάσει των ιδεολογικών αρχών του νεοφιλελευθερισμού) πέραν της ανακοπής των πιστώσεων από μεριάς των τραπεζών, γεγονός υπαρκτό που οδήγησε χιλιάδες μικρομεσαίους στην πτώχευση και την ανεργία στο 4.1% (επ 2 για να είστε μέσα), θα είχαμε επιπλέον ανάκληση των δανείων από το εξωτερικό από μεριάς των Ιαπώνων επενδυτών (θεσμικών και ατομικών).

Τι εννοούμε όμως με τον όρο ανάκληση δανείων;

Πολύ απλά εννοούμε την ρευστοποίηση των ομολόγων του Αμερικανικού δημοσίου, μία αγορά της οποίας το μεγαλύτερο μέρος το κατέχουν οι Ιάπωνες. Η ρευστοποίηση όμως οδηγεί σε άνοδο του επιτοκίου (παιδιά μείνετε σε εμάς, αυξήσαμε τις αποδόσεις) και επιφέρει μαζική κίνηση των κεφαλαίων από τη γουόλ στριτ, και τον ντιού ιζούνς σε επικίνδυνα μακροβούτια.

Η απαξίωση επιχειρήσεων κολοσσών, η κατάρρευση χρηματιστηριακών αξιών και η συνεπακόλουθη ανερ-

γία με τη δεδομένη πώση των ρυθμών μεγέθυνσης των οικονομικών δεικτών (ΑΕΠ κ.ο.κ.) είναι το με μαθηματική σιγουριά επόμενο στάδιο.

Πολύ απλά δηλαδή αρκεί η κατάρρευση ενός μέρους του παγκόσμιου καπιταλισμού, για να απειληθεί ολόκληρο το οικοδόμημα με κατάρρευση ως χάρτινος πύργος.

Εδώ ακριβώς είναι που υπεισέρχεται το ΔΝΤ ως ο κυριότερος εκφραστής της ανάγκης για κρατική παρέμβαση (κατεξοχήν κυβερνητικός οργανισμός) την οποία τόσο πολύ απεχθάνονται οι μεγαλοπατέρες του καπιταλισμού.

Βλέπετε για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι ως εξωβελπτεά εκλαμβάνεται κάθε κρατική παρέμβαση προς την κατεύθυνση των οικονομικά αδύνατων (όταν και όποτε αυτή γίνεται), ενώ κάθε κρατική παρέμβαση προς την κατεύθυνση της σωτηρίας του σαθρού οικοδομήματος που λέγεται νεοφιλελευθερισμός θεωρείται ως επιτακτική ανάγκη.

Αυτός ακριβώς είναι και ο ρόλος του ΔΝΤ.

Στηριζόμενο από τις κυβερνήσεις των χωρών του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, να επεμβαίνει όποτε το σύστημα παρουσιάζει ρωγμές, είτε αλλάζοντας τους κατά τόπους τοποτηρητές (βλέπε Ινδονησία) είτε επιβάλλοντας μέτρα πολιτικής πάντα με τις ευλογίες της

παγκόσμιας γερουσίας του κεφαλαίου.

Ας κάνουμε όμως μία παρένθεση προκειμένου να αναλύσουμε την έννοια παγκόσμια γερουσία του κεφαλαίου.

Πρόκειται για το αποτέλεσμα της ηλεκτρονικής επανάστασης, η οποία οδήγησε στη δημιουργία μίας θα λέγαμε διεθούς οδού για το κεφάλαιο.

Αυτή η διεθνής των χρηματιστών είναι σε θέση να μετακινεί τεράστιες ποσότητες κεφαλαίων "επαινό-ντας" κατ' αυτόν τον τρόπο οικονομίες προσαρμοζόμενες στις απαιτήσεις αυτής της γερουσίας και από την άλλη να καταβαραθρώνει όσες εξ αυτών επιμένουν να αντιστέκονται.

Πρόκειται για ένα είδος αόρατης κυβέρνησης η οποία εάν και δεν υφίσταται εντούτοις είναι σε θέση να επιβάλλει τις θέσεις τις με τον προαναφερθέντα τρόπο.

Κλασικό παράδειγμα των προαναφερθέντων είναι ο τρόπος λειτουργίας των κερδοσκοπικών κεφαλαίων, μέσω των οποίων οι λίγοι οι εκλεκτοί αυτής της γερουσίας μπορούν να πολλαπλασιάζουν τον πλούτο τους με γεωμετρικές προόδους και όταν κρίνουν πως η πολιτική στον δεδομένο "εθνικό" χώρο δεν είναι ηρέπουσα "φεύγουν" προκαλώντας σειρά δονήσεων με τραγικές συνέπειες για το κοινωνικό σύνολο.

Αρχίζω έστω με κεφάλαιο 1 εκ. δολλαρίων. Μέσω των διεθνών χρηματιστηρίων σπεύδω να επενδύσω σε χρεόγραφα σε όλα τα μέρη του κόσμου (από μετοχές του Ελληνικού ΟΤΕ μέχρι τα κρατικά στεγαστικά ομόλογα του Σουηδικού δημοσίου).

Καταβάλω το 10% της αξίας για κάθε χρεόγραφο και το υπόλοιπο το δανειζομαι από τράπεζες κολοσσούς αφού τους έχω υποσχεθεί εξαιρετικά υψηλές αποδόσεις. Τυχών κεφαλαιακά κέρδη (πουλώ ακριβότερα από ό,τι έχω αγοράσει) τα επιμερίζω ανάλογα με τη συμμετοχή τη δική μου ως ατομικού επενδυτή και της τράπεζας ως θεσμικού επενδυτή.

Με αυτόν τον τρόπο οι λίγοι και προνομιούχοι της προαναφερθείσας γερουσίας μετακινούμενοι μέσω των Η/Υ μπορούν να πραγματοποιούν αγοραπωλησίες και να συσσωρεύουν κέρδη πάντα όμως με την προϋπόθεση πως υπάρχει συνεχής κερδοφορία.

Δε θα πρέπει να μας διαφεύγει πως η κερδοφορία ως πρακτική του κεφαλαίου για να συνεχίσει να λειτουργεί απαιτεί την εσαεί επέκταση αυτής.

Σε περίπτωση που κάτι σκαλώσει τότε αρχίζει η αποχώρηση, η οποία εάν λάβει διαστάσεις μαζικής ρευστοποίησης οδηγεί σε κατάρρευση ανάλογη με αυτήν των Ασιατικών τίγρεων.

Η προαναφερθείσα πρακτική είναι ενδεικτική του

τρόπου λειτουργίας των διεθνών χρηματαγορών και αποτελεί την πρακτική ενσάρκωση της πολυακουγόμενης παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου (γιατί δε θα πρέπει να ξεχνούμε πως όταν ομιλούμε για παγκοσμιοποίηση εννοούμε αυτήν του κεφαλαίου, μιας και το κεφάλαιο είναι ο μόνος εκ των "παραγωγικών" συντελεστών που παγκοσμιοποιήθηκε, ή μήπως ο συντελεστής εργασία μπορεί να μετακινείται με την ίδια ευκολία που οι χρηματιστές μπορούν να αναζητούν κερδοφόρες προοπτικές ανα τον κόσμο).

Τα προαναφερθέντα αυτά που επιχειρούν είναι να μας καταδείξουν την ουσία της οικονομικής κίνησης και να αποκαλύψουν τους πραγματικούς στόχους των μορφών πολιτικής που το ΔΝΤ ως ο κυριότερος εκφραστής του οικονομικού ιμπεριαλισμού προμοδε-τεί.

Πρόκειται για πολιτικές που αποκλειστικό στόχο έχουν να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες μέσω των οποίων τα χρηματιστήρια θα αναδειχθούν σε κύριους αποταμιευτικούς δρόμους του κεφαλαίου.

Αυτό λίγο πολύ από τα προαναφερθέντα γίνεται κατανοητό.

Εκείνο όμως που πρέπει να αποσαφηνισθεί είναι η κοινωνική προέκταση αυτών των μορφών πολιτικής.

Ένας εκ των πιο διαδεδομένων μύθων έχει να κάνει με το ρόλο του χρηματιστηρίου. Θεωρητικά και βάσει της αστικής λογικής το χρηματιστήριο είναι ο χώρος εκείνος που μεταφέρει την πλεονάζουσα αποταμίευση από καπιταλιστή σε καπιταλιστή τονώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την παραγωγική δραστηριότητα και επιφέροντας μείωση της ανεργίας.

Όπως όμως εύγλωτα μας δεικνύουν τα προαναφερθέντα τα χρηματιστήρια δεν είναι παρά χώροι κίνησης κερδοσκοπικών κεφαλαίων στα πλαίσια της αναζήτησης κερδοφόρων προοπτικών.

Το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα για του λόγου το αληθές αποτελεί η ίδια η Ελληνική οικονομία.

Η κυβέρνηση του Σημίτη, εκτελώντας στο ακέραιο τις επιταγές του ΔΝΤ, κατάφερε να εκτοξεύσει το Ελληνικό χρηματιστήριο από τις 800 στις 2800 μονάδες. Θεωρητικά λοιπόν και εάν το χρηματιστήριο ήταν συνδεδεμένο με την παραγωγική δραστηριότητα η ανεργία θα έπρεπε να αποτελεί παρελθόν.

Τα νούμερα όμως μας δείχνουν μία πραγματικότητα εντελώς διαφορετική.

Η ανεργία έχει σκαλώσει κάπου στο 10% για δε περιοχές της περιφέρειας όπως η Ηπειρος έχει αγγίξει ποσοστά της τάξεως του 30%.

Η Χιλή είναι άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Με ένα χρηματιστήριο ανάμεσα στα πλέον αναδυό-

Τα δόντια του

Φρίντμαν και Πινοσέτ
συνεργάστηκαν στην εφαρμογή
του ιδανικού νεοφιλελεύθερου
οικονομικού μοντέλου.

μενα, είδε το ποσοστό των βιούντων κάτω από τα όρια της φτώχειας να αυξάνει απο το 20% το 1972 στο 41% το 1990

Και όχι μόνο: μέσα σε μία δεκαετία το πλουσιότερο 10% του χιλιανού πληθυσμού αύξησε το μεριδίό του απο το 37 στο 47%, όταν για το αμέσως κατώτερο 30% το μερίδιο συρρικνώθηκε απο το 23 στο 18%. Επιπλέον οι δαπάνες για την υγεία συρρικνώθηκαν δραματικά και ο αριθμός των αστέγων σχεδόν διπλασιάστηκε. Τα ίδια περίπου συμπτώματα παρουσίασε και η οικονομία του Μεξικού.

Φυσικά τα αποτελέσματα για την κάθε οικονομία είναι λίγο πολύ τα ίδια.

Συνεχώς διευρυνόμενη κερδοφορία για τους λίγους και εντεινόμενη ένδεια για ένα ολοένα και πιο διευρυνόμενο ποσοστό του πληθυσμού.

Προς τούτο λοιπόν δεν θα πρέπει να τρέφουμε καμμία αυταπάτη για τα εκάστοτε εξαγγελόμενα μέτρα της κυβέρνησης Σημίτη και την κοινωνική προέκταση αυτών.

Όλα υπακούουν στη λογική της υποταγής σε μία διεθνώς διαμορφούμενη τάση της αντεπίθεσης του ιδεολογικού σχήματος που εξυπηρετεί στο ακέραιο τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων.

Σειρά εύπκων εκφράσεων όπως "διαρθρωτικές αλλαγές" κησιμοποιούνται εκτενώς από τα φερέφωνα

της κυρίαχης ιδεολογίας (μμε) προκειμένου να αγιοποιηθεί και να ωραιοποιηθεί μία κατάσταση γκρίζα για τη συντριπτική λειοψηφία του πληθυσμού.

Η εποχή της διεθνούς των χρηματιστών πέραν των τοπικών μεταπρατών απαιτεί πολύ περισσότερο σε διεθνή κλίμακα οργανισμούς φερέφωνα, μεταξύ των οποίων κυρίαχη θέση κατέχει το ΔΝΤ.

Πέραν αυτού η παγκόσμια τράπεζα, ο ΟΟΣΑ και πάει λέγοντας, επιχειρούν απο κοινού την προλείανση του εδάφους για την επερχόμενη επέλαση του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Αυτό λοιπόν που πάνω απ' όλα απαιτείται είναι η κατανόηση του ρόλου των οργανισμών αυτών και κατ' επέκταση του μέλλοντος που μας επιφυλάσσουν.

Σενάρια όπως αυτά της μακροχρόνιας ανεργίας, της εντεινόμενης εξαθλίωσης και της κοινωνικής υποβάθμισης, θα αποτελέσουν μία ζοφερή πραγματικότητα εκτός και εάν καταφέρουμε να μορφοποιήσουμε μία κοινή δράση σε διεθνή κλίμακα όλων εμάς που έχουμε κάθε συμφέρον, αλλά και υποχρέωση να αντισταθούμε στη μιζέρια της παγκοσμιοποιημένης αγοράς.